

تلفون نومروسی : یک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : فلهه نجشینه بازاری صاعجیلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس ده خربسیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16
Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρόγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαν γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίαν φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

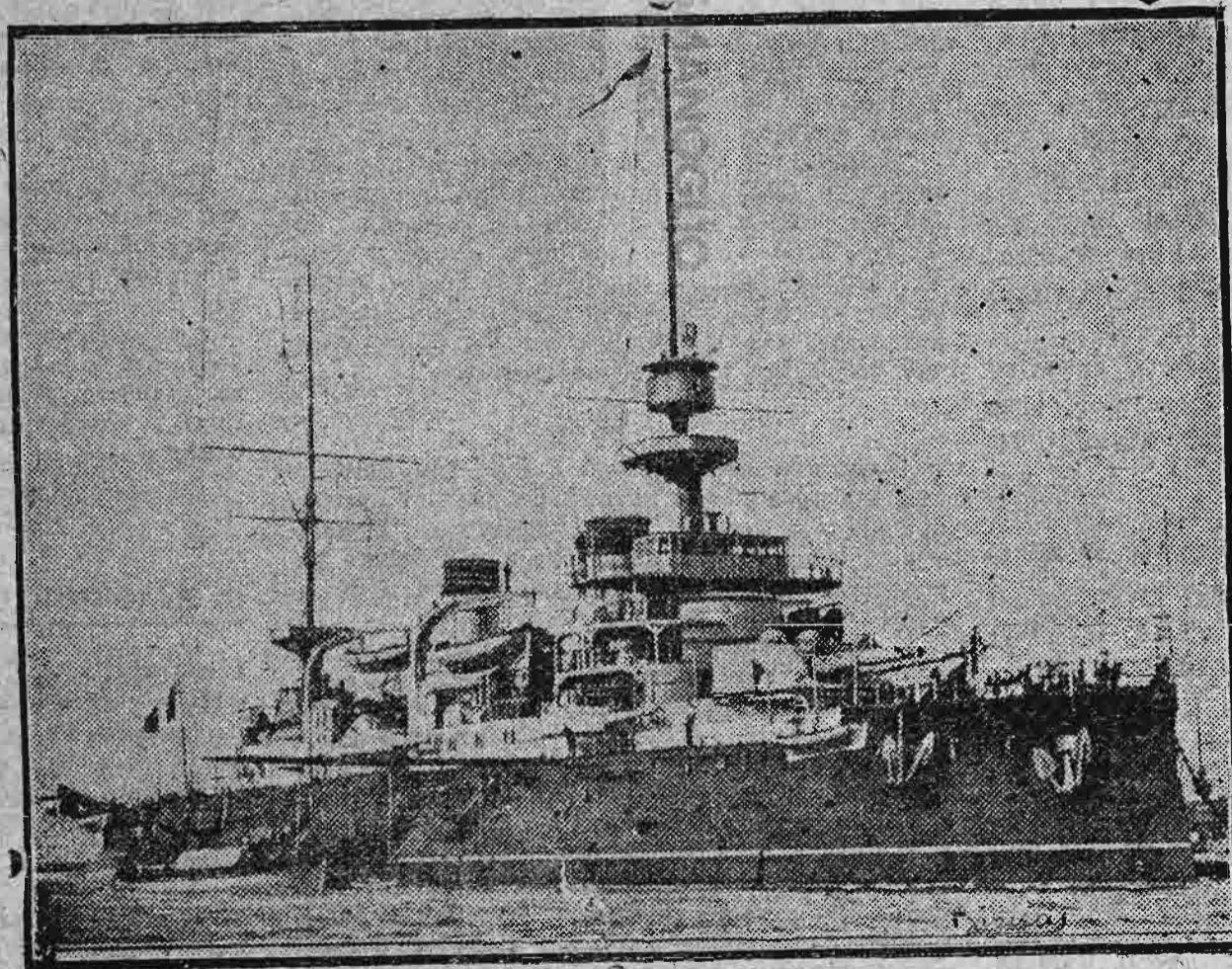
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαν γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Τὸ παρὰ τὴν Βηρυττὸν ὑπὸ γερμανικοῦ ὑποβρυχίου καταβυθισθὲν
γαλλικὸν θωρηκτὸν α' τάξεως «Σουφρέν».

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΣΩΤΙΑ

Πλουσία εις ώραία διδάγματα είναι ή αύριον αναγινωσκομένη παραβολή του 'Ασώτου. Η διανομή της πατρικής περιουσίας, ή διασπάθις αυτής υπό του ασώτου, ή απομάκρυνσις του από της οικογενειακής έστίας, ή έπελθοῦσα εις αυτόν δυστυχία και κακοδαιμονία, ή μετάνοια, τέλος, και ή επιστροφή, ή πατρική χαρά και ή φαίδρα υποδοχή του απολωλότος, όλα ταῦτα δύνανται ν' αποτελέσωσι τὸ θέμα μεγάλης σπουδαιότητος αναπτύξεων και νά επασχολήσουν, ὡς έπησχόλησαν θεολόγους, κοινωνιολόγους, μελετητάς.

Η στήλη ὅμως αὕτη ἀπέναντι τοῦ ὄγκου τούτου δέν είναι δυνατόν νά έχη μεγάλας ἀξιώσεις. Θα σταματήσῃ τὸν αναγνώστην και θα τὸν παρακαλέσῃ νά σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ κυριαρχούντος σημείου της παραβολῆς ταύτης, τὸ ὅποιον είναι ή ασωτία.

Ο δευτερότοκος υἱός, κατὰ τὴν ευαγγελικὴν περικοπήν, λαβὼν τὸ μερίδιον αὐτοῦ, ἔφυγεν εις χώραν μακρὰν και ἐκεῖ κατέφαγε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ζῶν ασώτως.

Ψεκτέα είναι ή ασωτία. Είναι δὲ τοσοῦτον μᾶλλον κατακριτέα, ὅσον ἀφ' ἑνὸς μὲν δέν παύει νά είναι και νόσημα τοῦ αἵματος, ἀφ' ἑτέρου δ' ἔχει πάντοτε φοβερά τὰ ἐπακόλουθα. Η ασωτία είναι ή διασπάθις ἐφ' ἧ μὴ δει τοῦ ἡμετέρου ὕλικου, ἠθικου και ψυχικου πλούτου. Κάτοχοι ὠρισμένου ποσοῦ ὕλικης και ἠθικῆς ευεξίας, καλούμεθα, ὅπως χρησιμοποίησωμεν ταῦτα κατὰ τρόπον ἐπιφελῆ οὐ μόνον εις ἡμᾶς αὐτούς, ἀλλὰ και εις τὴν οικογένειαν και τὴν κοινωνίαν. Ἄν εἴμεθα πρὸς στιγμὴν κάτοχοι πλούτου τινός, μὴ νομίσωμεν, ὅτι εἴμεθα και οἱ μόνοι αὐτοῦ κύριοι, ἀλλ' ἀπλούστατα οἱ διαχειρισταὶ αὐτοῦ. Τὴν καλὴν δὲ ταύτην διαχείρισιν υποδεικνύει ή ἠθικὴ και ὁ ὀρθὸς λόγος.

Τί πράττει ὁ ασώτος; Πάν τὸ ἐναντίον τῶν σοφῶν υποδείξεων των. Διασπαθίζει τὸ χρῆμά του ἐν ασωταίς και ἀισχροῦται, καταδαπανᾷ δὲ οὐ μόνον τὰ ὕλικά, ἀλλὰ και τὰ διανοητικά και ἠθικά αὐτοῦ κεφάλαια ἔξαντλεῖ, διότι τοῦτο ἔχει τὸ κακὸν ή κραιπάλη, ὅτι δέν ἀφαιμάσσει μόνον τὴν ὕλην, τὸ χρῆμα, ἀλλὰ και ἀπονεκρώνει τὸ ἦθος, σβύνει τὸ πνεῦμα, μακραίνει τὴν ψυχὴν οὕτως, ὥστε, ὅταν πλέον ἔξαντλήσῃ ὕλικῶς τὸν θύσαντα εις αὐτήν, θά τὸν ἔχη ἤδη καταστήσει ἠθικὸν και ψυχικὸν πτώμα, ἀπῶζον τὴν φοβεράν σηπεδόνα της ἀποσυνθέσεως.

Βεβαίως τοιαῦτα ὄντα είναι μισητὰ μὲν και παρ' ἑαυτῶν, ἀχρηστα δὲ ή μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ὡς ἄτομα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς μέλη και στηρίγματα οικογενειῶν. Ἄν ή ασωτία ἔφθειρε μόνον τὸ χρῆμα, ἂν ή κραιπάλη αὐτὸ μόνον κατηνάλισκε, τὸ κακὸν θά ἦτο ἐπανορθωτόν, διότι τὸ χρῆμα διὰ τινων προσπαθειῶν ἐπανέρχεται· ἀλλ' οὔτε ψυχὴ νεκρωθεῖσα, οὔτε σῶμα μαρνανθὲν ἀναζωογονεῖται και ἐπανακτᾷ τὴν πρώτην αὐτοῦ ζέσιν, ἰσχύν, ἀνθηρότητα.

Η ασωτία είναι ή φοβερωτέρα πληγὴ της κοινωνίας· προφυλάξωμεν ἀπ' αὐτῆς τὴν νεότητά.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΟΑΣΕΙΣ

Όσάκις ἔτυχε νά ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα κάποιου γέροντος περιγραφὰς της ἀρχαίας, της πατριαρχικῆς ἐκείνης ζωῆς, μὲ τὰ ἀφελῆ της ἔθιμα και τὴν ἀπλότητα της ἐξωτερικεύσεώς της, πάντοτε καταλαμβάνομην ἀπὸ ἐν ζωηρὸν αἶσθημα νοσταλγίας χρονικῆς, ἐνὸς πόθου ὀπισθοχωρήσεως πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀντεπροσώπευεν ὁ γέρων αὐτός μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά.

Και ή νοσταλγία μου τοσοῦτον μᾶλλον ἐκορυφώτο, ὅσον ἔβλεπον, ὅτι ή ἐξέλιξις τῶν ἠθῶν και ή πρόοδος ἦλθον, διὰ νά καταλύσουν ἐν πρὸς ἐν ὅλα σχεδὸν τὰ στοιχεῖα της ἀφελούς ἐκείνης ζωῆς, ή ὁποία εἶχε τὴν καρδίαν εις τὸ στόμα και τὴν φιλοξενίαν ἀνεπτυγμένην εις τὴν τελειότεραν αὐτῆς ἔκφανσιν.

Σήμερον ὁ πολιτισμός, ὁ κυριάρχων εις τὰς πόλεις, ἦλθε μ' ἕνα χροστήρα, ἴν' ἀπαλείψῃ ἀπὸ της ζωῆς μας και τὰς ἐναπομεινάσας τελευταίας ἐνδείξεις, οὕτως, ὥστε νά τὰς ἀκούωμεν ὡς ἀναμνήσεις πλέον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πολλοῦ γέροντος.

Όταν ἐταξίδευσον ἄλλοτε εις Ἀνατολήν, ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νά γνωρίσω τὴν παροιμιώδη φιλοξενίαν τῶν κατοίκων της, νά ἀντιληφθῶ ἐκ τοῦ σύννεγγυς τὴν ἀπλότητα της ζωῆς, τ' ἀγαθὰ της, τὰς ἀρετὰς, τὰ προσόντα της, τόσον δὲ τὰ ἐξέτιμησα, ὥστε, ὅταν κάποιος διηγείτο εις ὄμιλον περιέρχων, ὅτι διήνυσεν ὑπὲρ τὰ διακόσια χιλιάμετρα ἐν Ἀνατολῇ, χωρὶς νά κατορθώσῃ νά ἐξοδεύσῃ τὰ τέσσαρα και μόνον μεδζήτια, τὰ ὁποία εἶχε μαζί του ὡς χρηματικὸν ἐφόδιον, και τοῦτο εἶς αἰτίας της ἀπαραδαιγματίστου ἀνατολικῆς φιλοξενίας, ἤμην ὁ μόνος ἐκ τῶν ἀκροατῶν του, ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ τῶν εἰρηναίων τῶν ἄλλων προσεπάθησα νά διαπιστώσω τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος ἐκείνου.

Η φιλοξενία ἐκείνη, ή εὐεργετικὴ διὰ τὸν ὄδοιπρόν, ή εὐλογητὴ ἀπὸ τὸν ξένον, ή συμπαθῆς διὰ τὸν ἐπισκέπτην, ἐξελίχθη εις τὰς πόλεις και ἀπέβη ὡχρὰ και ἀκαλαίσθητος παρῳδία ἀσίνης, καταντήσασα εις παροχὴν δύο ξηρῶν μεδιμάτων και ἐνὸς ξηροτέρου καμφιτοῦ, παραποιημένων ἀμφοτέρων, ταῦ μὲν ὑπὸ της βιομηχανίας, τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸν ψευδοπολιτισμόν.

Όραιοτάτα περιγράφει ὁ Ροῖδης τὴν ἐκλειπὴν ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν ἀρχοντικῶν ἐκείνων σπιτιῶν και τὸν ἐκφυλισμόν τῶν ἐπαρχόντων. Η περιγραφὴ του είναι μία πιστὴ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν δέν κρατοῦμαι νά μὴ παραθέσω και εις τὸν ἀναγνώστην της στήλης ταύτης:

— Ἄν μεταβῶμεν, λέγει ὁ Ροῖδης, εις τὰ μέγαρα τῶν γεωλοῦτων, ἀληθῆς είναι, ὅτι εὐρίσκωμεν ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς φορὰς κατ' ἔτος χορούς ή και ἀπὸξ της ἐβδομάδος κατὰ ταυτήν ὥραν ἐπιδεικτικωτέραν της πρὶν υποδοχῆν, ὑπηρετήν ὀλόμαυρον πλὴν τοῦ λαίμου και σοβαρὸν ὡς ἐφορον κηδείας, ἀτροφικὴν τινα καμῆλιαν ή λατάναν εις τὸν προθάλαμον και πρωταγωνιστοῦσαν ἐντὸς της αἰθούσης τραπέζαν μὲ σαμβάρι, φλυτζάνια και κάστανα ζαχαρωτά. Πλὴν τούτων ὅμως, ή διασκέδασις περιορίζεται εις εἰσοδόν, ὑπόκλισιν, ἀκροάσιν ή ἐκστόμισιν στερεοτύπου κοινοτυπίας, ἐπίδειξιν νεοκόπου φουστάνιου, κατάποσιν κυπέλλων τσάι και μετ' ὀλίγον παραχώρησιν τοῦ τόπου εις ἄλλον ἐρχόμενον νά κάμῃ τὸ ἴδιον. Αἱ τοιαῦται παρελάσεις είναι βεβαίως εὐρωπαϊκάταται, ἀλλὰ και κάπως ἀνεπαρκεῖς ν' ἀναπληρώσωσι τοὺς πρὶν πάντε ή ἐξ ἀνοικτοῦς πᾶσαν ἐσπέραν οἴκου, ὅπου ἠδύνατό τις νά μεταβῇ ἐξ ἐφόδου, ὁσάκις ἐβαρύνετο τὸ βιβλίον του ή τὸν εἰυτόν του, και νά εὐρη ἐκεῖ ἐγκάρδιον δεξίωσιν, ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχε τι νά εἴπῃ, ὡς συνδεόμενος μετ' αὐτῶν διὰ κοινότητος ή και ἀντιθέσεως φρονημάτων, θερμὴν ἐστίαν τὸν χειμῶνα, δρόσον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας, αὐτοσχέδια πολλακίς χοροπήδηματα και, ἂν παρετίετο ή διασκέδασις, αὐτοσχέδιον παρὰ.

θεσιν οβίγγων ή μανταρινίων. Τὸ δὲ κυρίως διακρίνον τὸν τότε ἀπὸ τὸν σημερινὸν βίον, ἦτο ή ἀτεροσπίστος ἐντροφῆσις εις τὴν προκειμένην ἀπολαυσιν.

Αὐτὰ γράφει ὁ Ροῖδης περὶ τοῦ ἄλλοτε και τοῦ σημερινοῦ τρόπου της ζωῆς και της φιλοξενίας και, ὁσάκις ἔτυχε ν' ἀναγνώσω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐφανταζόμην, ὅτι σήμερον τὰ πράγματα θά ἔχουν παρῳρησῇ πολὺ περισσότερον, ή ἐξαφανίσις της πατριαρχικῆς ζωῆς θά ὀπιστελειώθη και ή ἀνυπόκριτος περιποίησις, ή ἀπλότης θά ἐξέλιπον πλέον τελείως, ἀφοῦ εἰκοσαστία και πλέον μᾶς χωρίζει ἀπὸ της ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἐγράφοντο ταῦτα, ή δὲ εἰκοσαστία αὕτη δέν παρήλθε, χωρὶς νά παρασύρῃ, νά μεταβάλλῃ και ν' ἄλλοιώσῃ τὰ ἔθιμα και τὸν τρόπον της ζωῆς.

Ἐν τούτοις, εὐτυχέστερος τοῦ Ροῖδου, και σήμερον εἶμι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως δύναμαι νά μαρτυρήσω τὴν ὑπαρξιν ἀρκετῶν ἀρχοντικῶν, εις τὰ ὁποία ἀκόμη ὁ ψευδοπολιτισμός δέν ἐσβυσε τὸ πῦρ της ἐστίας, διὰ νά τὸ μεταβάλλῃ εις παγοποιεῖον τύπων, και ἐντὸς τῶν ὁποίων νομίζει τις, ὅτι εὐρίσκειται εις ἀτμόσφαιραν θαλαπρᾶν και αἰσθάνεται τὴν εὐεργετικὴν της ἐπίδρασιν, ὡς τὰ ριγηλὰ ἀνθη τῶν τροπικῶν τὴν θαλαπρῆν τοῦ θερμοκηπίου.

Εἰς τὰ ἀρχοντικὰ αὐτὰ, παρὰ τὸν ροῦν τῶν ἐτῶν, ή τράπεζα είναι πάντοτε ἐστρωμένη εις τὸν ταξιδιώτην, τὸν ὀδοιπρόν, τὸν ἐπισκέπτην, ή οἰκοδόποινα θεωρεῖ εὐτυχίαν της τὴν ἄνοιον τοῦ ξένου της και ὁ οἰκοδοσότης τὸν εὐγνωμονεῖ, διότι ἐτιμήθη.

Και οἱ ξένοι ἐκείνοι, ποῦ ἔτυχον της φιλοξενίας τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, ἀναχωροῦσι, μὲ τὴν πεποθησιν, ὅτι ἐκείνο, ποῦ ἐδέχθησαν, τὸ παρέλαβον ὡς ἐνδείξιν εὐκρινῶν και ἀπροσποιήτων αἰσθημάτων.

Παρὰ τὴν ροῆν τῶν ἐτῶν, παρὰ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν τύπων και της ἐφεκτικότητος, ὑπάρχουσιν ἀκόμη και ὀάσεις: τὰ σπῖτια αὐτὰ, ποῦ διατηροῦν τὴν εὐκλειαν ἐνὸς παλαιοῦ καιροῦ και τὴν ἀπλότητα της ἀφελούς ζωῆς, ποῦ διέρρουσεν. Ἄς τὰ εὐχηθῶμεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νά μᾶς ἐνθυμίζουσι, ὅτι ή ἀπλότης τῶν ἠθῶν και ή ἀπροσποίητος φιλοξενία είναι ἀρετὴ μας, τὴν ὁποίαν μόνον ξενικαὶ καινοτομίαι προσπαθοῦσι νά μᾶς ἀποστάσωσι.

Θ. Κ. Μ.

Ο ΕΥΛΟΚΟΠΟΣ

Γλυκοχαράζει, στή δροσιά τὰ στάχεια ἀνατριχιάζουσι, γάλλουσι τ' ἀηδόνια στὰ κλαδιά, οἱ πτεῖνοι φωνάζουσι. Ὁ εὐλοκόπος, σῆμα πειὰ κ' ἐπρόβαλ' ή ἡμέρα, ἀνοιξε τὴν καλύβα σου στὸν ἥλιο πέρα-πέρα, τὸν πέλκυν σου γρήγορα κί' ὁ ἥλιος ἀναβαίνει, τὸ δάσος τὸ ἀντικρυνὸ ή δρῆς οἱ περιμένει.

πρ

Όταν στὸ δένδρο μὲ ὀρμὴ ὁ πέλκυν σου πίπῃ, διόλου ή συνείδησις γι' αὐτὸ νά μὴ σὲ τύπῃ, διότι φίλη της δουλειᾶς και φίλη τῶν νεκρῶν μας ή δρῆς, θά γίνῃ ἀροτρον, καράβι, φέρτρον μας. Ἄκοῦς, ἀκοῦς ὅταν κεντᾶς μία φωνὴ ποῦ βγαίνει; είναι ή θλιβερὰ κραυγὴ τοῦ δένδρου, ποῦ πεθαίνει...

πρ

Ὁ! νάνε, σὺ τὸν γίγαντα αὐτὸν θά θανατώσῃς! πόσοι φορὲς στή ρίζα του δέν ἦλθες νά ξαπλώσῃς; μὲ τὴν ἀγαπημένη σου μιλοῦσες στή σκιά του· σήμερα τῶρριπες νεκρὸ ἐπάνω στὰ κλαδιά του. Γύρισε στήν καλύβα σου, ή ἐργασία φθάνει, ατ' ἄλόχρυσο τὸ βραδυνὸ ή δρῆς ἔχει πεθάνει.

(Παράφρασις)

Κ. Β.

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

“Όταν ο ‘Υάκινθος έτελείωσε τας σπουδάς του, ήτο ήλικίας δεκαοκτώ περίπου έτών. ‘Ο πατήρ του, ό όποιος ήτο ιδιοκτήτης έργοστασίου δερμάτων, τόν έτεποθέτησεν εύθύς εις τό γραφείον του έργοστασίου του και ήρχισεν νά τόν εισάγη εις τά μυστήρια τής τέχνης και του έμπορίου.

‘Εν τούτοις ό υίός ουδέμιαν ήσθάνετο κλίσιν, είτε διά τό έν, είτε διά τό άλλο. Παρηκολούθει μέ επιπόλαιον βλέμμα τήν καταργασίαν τών δερμάτων, μόλις ήκουε τας πατρικάς οδηγίας περί τών συμφερωτέρων άγορών και, όταν κατέληγεν εις τά κατάστιχα, έκλινε τήν κεφαλήν πρός τά κάτω και ώνειροπόλει.

Κατ’ άρχάς ό πατήρ του απέδωσε του υιού τήν άπροθυμίαν εις τό ότι μόλις έτελείωσε τά μαθήματα και δι’ αυτό έστερείτο του άπαιτουμένου πρακτικού πνεύματος. Προσεπάθει λοιπόν νά του άναπτύξη τήν ύπεροχήν του έμπορίου και τό μέλλον τής βιομηχανίας, αλλά και ό υίός προσεπάθει νά φανή, τουλάχιστον, ότι άκούει τόν πατέρα του, έν τούτοις αυτό ήτο ύπό τας δυνάμεις του. Πάντοτε έκαινε κάποιο λάθος εις τήν καταγραφήν τών λογαριασμών, έλησμόνει έν κρατούμενον εις κάποιαν πρόσθεσιν, και μόνον, όταν έγραφε στίχους, τότε ή πένητα του έτρεχεν ύπό τόν νεανικόν του οίστρον.

‘Ο ‘Υάκινθος ήτο περισσότερο ποιητής, παρά έμπορος.

Εις ήλικίαν είκοσιν έτών ό ‘Υάκινθος είχε καταστή κομψός νέος, άπλοός και γλυκός. ‘Αλλά, παρά τήν αγαθήν αυτού ψυχήν, τό ποιητικόν του τάλαντον ήτο πολύ μέτριον. ‘Ωραίους στίχους ιδιόκοις του ήδύνατό τις ν’ άναγνώση μόνον μέσα εις τά έκφραστικά του μαύρα μάτια.

‘Ο πατήρ του έξ άλλου ήτο πολύ πρακτικός άνθρωπος.

— ‘Υάκινθε, έλεγε συχνά εις τό παιδί του, είναι χιλιάκις προτιμώτερον τό έμπόριόν άπό τήν ποιήσιν. ‘Αλλως τε, μήπως και οι άριθμοί δέν έχουν τήν ποιήσιν των; μήπως ποιήσεις δέν είναι και ή κατασκευή ένός κομψού γυναικείου ύποδήματος άπό έν άκατέργαστον δέσμα; ‘Η ποιήσεις και οι ποιηταί βαδίζουν επί πλανημένου δρόμου. Φαντάσου τί άνοησία νά λέγη κάποιος ποιητής: «Και ό έραστής, γονυπετήςος, ήρχισεν νά καταφιλή τους πόδας τής λατρευτής του». Τουλάχιστον άν έλεγεν, ότι καταφιλεί τά ύποδήματά της, διότι επί τέλους δέν θά ήτο ή εύλογημένη ξυπόλητος, και άν μάλιστα έλεγεν, ότι τά ύποδήματα εκείνα ήσαν του έργοστασίου μας, α! τότε θά ειχεν ό στίχος κάποιο πρακτικόν άποτέλεσμα.

Αυτά έλεγεν ό πρακτικός πατήρ εις τόν ρομαντικόν υιόν του, τόν ‘Υάκινθον, ό όποιος δέν ήτο μόνον ποιητής, αλλά και έρωτευμένος.

‘Αντικρύ άκριβώς του έργοστασίου, έν μέσω εύρυτάτης πεδιάδος και εις τά πλευρά μικρού χειμάρρου, εύρίσκατο μία έπαισις, τήν όποιαν κατή και ό μάργμα-Πέτρος μετά τής οικογενείας του.

‘Η οικογενεία του δέν ήτο μεγάλη: δύο πρόσωπα και αυτός. ‘Εκ τών δύο όμως τούτων προσώπων μάς ενδιαφέρει περισσότερο ή κόρη του Λευκή, μάς ένδιαφέρει δέ τοσούτω περισσότερο, όσον και ό ‘Υάκινθος εύθύ; άμέσως συνεινήθη άπό τήν θείαν της.

‘Ητο όραία κόρη ή Λευκή. Κομψόν και χαριτωμένον άνάστημα, ζεστός γαλανών ματιών, έκφρασις προσώπου άγγελική, καλοσύνη άπροσποίητος και ψυχική γαλήνη, ήσαν τά προσόντα τής κόρης, άπό τά όποια ό ‘Υάκινθος εύθύς άμέσως έγοητεύθη.

‘Ο μάργμα-Πέτρος ήτο γεωπόνος έξ έρωτος: εις τό μέρος τής επαύλας, τό όποιον έκαιτο πλησιέστερον του έργοστασίου, έκαλλιέργει διαφόρους έκλεκτάς όπωρας και πρό πάντων όνομαστές φρούλας. Εις τήν καλλιέργειαν, τήν περιποίησιν και τήν σύναξιν των δέν άφινε κανένα άλλον ν’ άναμυχή. Ουδείς άπό τους έργάτας του έτόλμα νά πλησιάση: μόνον ή γυναίκα του και ή κόρη τόν έβοήθουν. Διότι μόναι αύται ειχον μυηθή εις τά μυστήρια τής καλλιέργειας τών όπωρών αυτών, αλλά πρό πάντων εις τά μυστήρια τών ιδιοτροπιών του μάργμα-Πέτρου.

Αυτή όμως ή ιδιοτροπία του μάργμα-Πέτρου ήτο εύνοική πολύ διά τόν ‘Υάκινθον, ό όποιος άπό τό άνοικτόν παράθυρον του λογιστηρίου του έθαύμαζε τήν όραίαν Λευκήν, όταν μέ τόσην χάριν έβοήθει τόν πατέρα της.

Κατ’ άρχάς ήρχισεν νά σκέπτεται πώς νά τής έκδηλώση τόν φλογερόν έρωτα, πού έτρεφε δι’ αυτήν, αλλά, δειλός και συννεσταλμένος ως ήτο, πάντοτε παρηλείτο κατά τήν τελευταίαν ώραν τών σχεδίων του και κατέφευγεν εις τό χαρτί και τήν πένναν, όχι βέβαια, διά νά κλείση τους λογαριασμούς τών κατασείχων του, αλλά διά νά γράψη ποιήματα και άκροστοιχίδας, άφισρωμένας εις έν και μόνον όνομα.

Τά ποιήματα έγέμυζεν τά σφράγια του ‘Υακίνθου, αλλά ή νέα ουδ’ έφαντάζετο τήν γεινιάσιν τής έρωτευμένης έσείνης καρδιάς. ‘Εξηκολούθει νά ζή άπαθώς και νά βοηθή τόν πατέρα της.

Διά τής φραουλιές, διά νά τας προστατεύση άπό τήν έφοδον τών πουλιών, ό μάργμα-Πέτρος έθεσε παρά τόν δρόμον ένα πελώριο σκιάχτρο. ‘Ητο αυτό άκριβώς εις μέγεθος άνθρώπου: άπετελείτο άπό ένα ξύλο μακρύμυνο εις τό έδαφος και τό όποιον περιέβαλεν, έν είδει κορμού, άρματός όγκος άχύρου. Τόν όγκον αυτόν ένέδυνεν ένας παλαιός μανδύας και έστέγαζε πλατύγυρος ψάθινος πίλος. Αυτό ήτο τό σκιάχτρο του μάργμα-Πέτρου, τό όποιον εκάλειτο νά διώκη τά πουλάκια άπό τής φραουλιές του.

‘Η οικογένεια του μάργμα-Πέτρου — αυτός, ή γυναίκα του και ή Λευκή — τας ήμέρας αυτές ειχαν καθημερινώς έργασίαν εις τής φραουλιές. ‘Επρεπε νά τας περιποιηθοϋν και νά τας προστατεύουν άπό τά τελευταία ψύχη του χειμώνος. ‘Ο ‘Υάκινθος παρηκολούθει όλην αυτήν τήν κίνησιν και δέν έχανεν ουδέ τήν έλαχίστην λεπτομέρειαν.

Μίαν ήμέραν έξ αυτών ό μάργμα-Πέτρος μέ τήν γυναίκα του και τήν κόρην του ειργάζοντο, ως συνήθως, παρά τό σκιάχτρο, ότε κάποιος στεναγμός ήκούσθη. Οι τρεις εκείνοι άλληλοσυντητάχθησαν. Ουδείς έξ αυτών ειχεν άναστενάξει και ουδείς ήτο άλλος πλησίον των. Μετ’ όλίγον ό στεναγμός επανελήφθη και εύθύς ήκούσθη ή φωνή τής Λευκής: — Μαμά, τό σκιάχτρο κινείται.

‘Ολοι έστρεψαν πρός τό σκιάχτρο, έτοιμοι νά ειρωνευθοϋσι τήν φαντασίαν τής Λευκής, αλλά δέν τήν ειρωνεύθησαν, διότι όλοι είδον, ότι τό σκιάχτρο κινείται, προχωρεί, πατᾶ κάτω τό καπέλλο του και έμφανίζεται ό... ‘Υάκινθος.

— Πώς; σεις; τί συμβαίνει; ήρώτησε μέ έκπληξιν και άπορίαν ό μάργμα-Πέτρος.

— Τήν αγαπᾶ... έπιθύρουν ό ‘Υάκινθος, στρέφων τά βλέμματά του πρός τήν Λευκήν...

Τό ειδύλλιον έπροχώρησε. Κατ’ άρχάς ό πατήρ του ‘Υακίνθου ήταντιούτο εις τόν γάμον, αλλά, τέλος, έκάμφθη, ύπό τόν όρον και τήν ρητήν έπόσχεσιν, ότι ό υίός του θά άφινε τήν ποιήσιν και θά έπαδίκετο όλοψύχως εις τό έμπόριον. ‘Ο ‘Υάκινθος ύπεσχέθη. Και διατί όχι; Μήπως ειχεν άνάγκην νά κάμη ποιήματα τώρα, ότε ειχεν εις τό πλευρόν του τό όραιότερον και κομψότερον ποιήμα;

(Μετάφρασις)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

¶ Πρέπει κατά τήν συνδιάλεξιν νά γνωρίζη τις νά διδή πνεύμα εις τους άλλους.

¶ Αι γυναίκες είναι όρολόγια, τά όποια εύθύς μετά τό είκόστην πέμπτον έτος τής ήλικίας των άρχίζουν νά πηγαίνουν πίσω.

¶ ‘Ας άκούωμεν πολύ: οι άνθρώποι είναι τά κάλλιστα λεξικά τής συνδιαλέξεως.

¶ ‘Η όραιότερα έπιστήμη διά τήν γυναίκα είναι νά ειξεύρη νά διευθύνη τήν οικογένειάν της και τό σπίτι της.

‘Από καταβολής γυναικός, τό φίλημα ύπηρεσε καθ’ όλας τας έποχάς και όλας τας φυλάς ή ποιητικότερα και άγνοτέρα, ή γλυκυτέρα και φυσικότερα έκδηλώσις τής αγάπης. ‘Από τής μητρός, ή όποία φιλεί τό τέκνον της, μέχρι του έραστου, όστις τά μεσάνυκτα μετά παλμών φόβου έναγκαλίζεται τήν έρωμένην του, άπό τής είκόνας, έφ’ ής επιθέτομεν τόν άσπασμόν τής πίστεως, μέχρι τής κυρίας, ή όποία και εις τόν δρόμον άνταλάσσει έκ συνθηείας ήχηρόν φίλημα, άντι χαιρετισμού, τό φίλημα είναι ή πλέον άναμφισβήτητος άπόδειξις τής φιλίας, του έρωτος.

‘Ο Παράσχος μάς βεβαιού εις ένα στίχον του, ότι μ’ ένα φίλημα γεννώμεθα, μέ έν φίλημα γεννώμεν: έπειδή δέ ήτο ύπεράγαν ρομαντικός, μάς ύπενθυμίζει, ότι και έν φίλημα λαμβάνομεν όπόταν τελευτώμεν. ‘Αλλ’ ό ποιητής έξη εις έποχήν, καθ’ ήν δέν ειχε προοδύση ή έπιστήμη. Και όπως όλοι αι ποιητικά έκφράσεις ύφίστανται όλωνέν άθαρταν και άπογυμνοϋνται, χάρις εις τά σκληρά και πεζά διδάγματα τής έπιστήμης, ούτω και τό φίλημα τείνει εις χρεωκοπίαν.

‘Εν όραϊον δειλινόν, καθ’ ήν στιγμήν ό ήλιος έσορόπιζε τήν φλογισμένην άλουργίδα του πίσω άπό τά φυλλώματα τών κυκαρίσων, συνωμιλοϋσα μέ μίαν δεσποινίδα, ή όποία ήτο ένδεδυμένη κατά τόν τελευταϊον συμόν: ώμίλει άπταιστος ξένας γλώσσας και ήσθάνετο δυσφορίαν διά κάθε πράγμα. Μία άφελής φλυαρία και άπονήρευτος έκράτει τόν ένα πλησίον του άλλου.

‘Επέρασεν έξαφνα ένας γνωστός κύριος, γνωστότερος διά τόν ρομαντικόν του έρωτα πρός μίαν ώριμον κυρίαν.

‘Εγέλασεν εκείνη και παρεξενεύθη, διότι δέν συνμερίσθη τόν γέλωτά της.

— Γελάτε γι’ αυτόν τόν άνθρωπον; τής είπα.

— Μά δέν ξεέρετε; όταν τόν ίδω, δέν μπορώ νά κρατηθᾶ. Μου φαίνεται τόσον κομικός!...

— Ν’ αγαπᾶ στ’ αλήθεια...

— Καλέ, αυτός αγαπᾶ σάν τους ίππότας του μεσαιώνος. ‘Αμα τόν ίδητε, σάς φαίνεται, ότι τώρα μόλις έφυγε άπό κανέν rendez-vous.

— ‘Εγώ νομίζω, ότι είναι γενικώτερον τό αίσθημα τής περιφρονησεώς σας. Δέν αγαπᾶ νεωτεριστικώς. ‘Η αγάπη του είναι παλαιική...

— Δηλαδή;

— ‘Αληθινή. Σήμερον τό πνεύμα του αιώνος άπαιτεί φλέγτ, έπιφυλακτικότητα, προΐκα... σκάνδαλα... μέθην...

— ‘Αδικείτε τήν νοημοσύνην σας ή μάλλον τήν ψυχολογικήν δύναμιν, άν μέ νομίζετε ικανήν διά τοιαύτην αντίληψιν.

— Με συγχωρείτε.

— Σας συγχωρᾶ, διότι όμιλείτε μέ ειλικρινή άφέλειαν, αλλά πλανᾶσθε. Δέν νομίζω, ότι ό έρωσ είναι, όπως τόν παριστάνετε, διότι...

— ‘Ερωσ δέν ύπάρχει...

— ‘Ακριβώς. ‘Ομιλᾶ διά τόν έκφυλισμόν του άνθρώπου.

— Είσαθε νευρολόγος;

— ‘Οχι, παρατηρᾶ απλᾶς. ‘Ο έρωσ είναι άρρώστεια. Είναι μία ύποβολή. Είναι μία αυταπάτη. Είναι μία άμισοροπία ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων. Είναι έν παθολογικόν φαινόμενον.

— Δικαιολογία άνθρώπου, ό όποιος δέν μπορεί ν’ αγαπήση.

— Σας συμβουλεύω νά διαβάσετε έπιστημονικά βιβλία. ‘Αλλοτε συνέβαινον φρικώδη έρωτικά δράματα, μονομαχίαι διά ψύλλου πήδημα, δολοφονίαι, στραγγαλισμοί. Τό αίμα έχύνετο ποταμηδόν. Σήμερον ένα ντου; έχει πολύ θετικώτερα άποτελέσματα.

— Και όμως έν φίλημα έρωτευμένου είναι άσυγκριτικός πολυτιμώτερον άπό όλας αυτές τας νεωτεριστικάς θεωρίας. Είσαθε μία νέα γυναίκα...

— ‘Η όποία ουτε καπνίζει ουτε ψηφίζει, μου είπε μέ ένα πλατύ γέλωτα. Είπατε πρό όλίγου τήν λέξιν φίλημα. Και έπειτα παραπονείσθε διά τήν έξάπλωσιν των νόσων. ‘Η ύγιεινή διαμαρτύρεται διά τό βάρβαρον αυτό έθιμον τής συγκολλησεως των χειλέων. Είναι λείψανον άνθρωποφαγίας.

— Μά τί είναι αυτά που λέτε;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΕΠΙΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

— Τὰ χεῖλη σας, τὰ τόσον λεπτά καὶ κόκκινα καὶ γλυκά, διαμαρτύρονται δι' αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ κολλᾷ ἐπάνω των ἡ γλῶσσα.

— Λοιπὸν δὲν εἶσθε διόλου πρακτικὸς ἄνθρωπος· τὸ φίλημα εἶναι φορεὺς μικροβίων. Αὐτὸ θὰ τὸ ξεύρετε δά! Θὰ ξεύρετε ἐπίσης ἐκ πείρας ἴσως, ὅτι ἡ καλλυντικὴ βιομηχανία παρασκευάζει χιλίων εἰδῶν ἀλοιφὰς καὶ ὑγρά, κάθε ἄλλο βέβαια ἢ ἀθῶα... Δὲν λησμονεῖτε, ὅτι εἰς τὰ χεῖλη εὐκολώτατα ἐπικολᾷται κατὰ βακκύλιον. Μιὰ ἀπομύζησης λοιπὸν τῶν χεπέων τι θέλετε νὰ σᾶς δώσῃ; ἀσθενείας... Ἄ, οἱ ἰατροὶ εἶναι σοφώτατοι ἄνθρωποι.

— Αὐτοὶ δὲν φιλοῦνται;
— Αὐτοὶ πρὸ πάντων, κύριέ μου, δὲν ἐννοοῦν νὰ διακυβεύσουν τὴν ζωὴν των διὰ μιαν σσιγμιαίαν, καὶ αὐτὴν ἀπατηλὴν πολλὰκις, ἀπόλαυσιν. Ἀπηγόρευσαν οἱ ὕγιεινολόγοι τὸ φίλημα· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτό, ὡς ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυστυχῶς κατορθωτόν, ἐφευρὸν ἐν ἀντιφιλικὸν φίματρον...

— Ἡ ὀνομασία εἶναι ἐπιτυχιστάτη.
— Δέχομαι συγχαρητήρια· εἶναι ἰδική μου.
— Εἶναι περίεργος νὰ ἴδῃ ἂν ἡ ἐφεύρεσις εἶναι τόσον ὠραία, ὅσον καὶ ὁ τίτλος τῆς.

— Ἡ δεσποινὶς ἐκινήθη ἀποτόμως. Ἀπὸ ἐν ἀργυροῦν πλεκτὸν σακκίδιον ἐβγαλεν ἓνα λεπτὸν-λεπτὸν μεταξωτὸν μανδουλάκι...

— Ἄμα τὸ εἶδα, τῆς εἶπα:
— Συνεκινήθητε; Πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἐδλεπα μερικὰ μαγαριτζάρια μετανοίας!

— Θὰ ἴδῃτε κατὶ ἄλλο πολὺ πρακτικώτερον. Τὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν διαφανὴ γάζαν;
— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι· θὰ εἶναι κανὲν ἀντιφιλικὸν φίματρον.

— Τὸ ἐμμανεύσατε· ἀλλὰ εἶναι περιττὸν νὰ φοβῆσθε, διότι δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὴν στιγμὴν αὐτὴν...

— Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν καταδίκην αὐτὴν.
— Οἱ ἰατροὶ λοιπὸν ἐφευρὸν κατὶ πρακτικόν. Μόλις προκίεται νὰ φιληθοῦν, παρενθέτουν μεταξὺ τῶν χεπέων μιαν λεπτὴν μεμβράνην, ἡ ὁποία εἶναι ἐμπειροσιμὴν με ἀπολυμαντικὰς οὐσίας. Δὲν ἔχει καμμίαν ὀσμὴν· δύσεται μάλιστα νὰ ἀρωματισθῇ με Jasmine Muguet, με Fleurs d'amour χωρὶς νὰ χάσῃ τὰς ἀπολυμαντικὰς ἰδιότητάς τῆς. Τὸ μηχανήμα ὁμοιάζει τῆς ρακέτας τοῦ Λὸν Τένις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἱκανοποιοῦνται καὶ ὁ πόθος τοῦ φιλήματος καὶ αἱ ἀξιώσεις τῆς ἐπιστήμης.

— Μ' αὐτὸ εἶναι ἐξευτελισμὸς τοῦ φιλήματος...
— Θὰ πεθάνῃ τὸ δυστυχισμένο.

— Καθὸ οὐ· ὅσοι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ φιλοῦν συχνά, δὲ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θ' ἀποφεύγουν τὰ μολύσματα, συνεπῶς τὸν θάνατον· καὶ ἐπειδὴ θὰ περρατίνετα ἡ ζωὴ, θὰ δίδονται περισσότερα φιλήματα.

— Τὸ ἐπιχειρημά σας ὑπενθυμίζει τοὺς δικηλάθους... Ἐγὼ, σὰς βεβαιῶ, προσιμῶ νὰ μὴ δώσω κανὲν φίλημα στὴ ζωὴ μου, παρὰ νὰ τὸ δώσω διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ. Εἶναι φοβερόν...

— Εἶναι σωτήριον...
— Καὶ ὁ ἔρως, ἡ στοργή, ἡ πίστις; Θὰ κρεματοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεμβράνην;

— Ἡ ἐρώτησίς μου ἐμεινεν ἀνευ ἀπαντήσεως. Τὸ μεταξωτὸ μανδουλάκι ἀπεκρῦθη, ἐγὼ δὲ ἐθύθισα τὸ βλέμμα εἰς τὴν δύσιν, παρακολουθῶν τὰ δύο-τρία συννεφάκια, τὰ ὁποία ἦσαν κατακόκκινα, θὰ ἔλεγέ τις, ἀπὸ θυμόν, ὡσὺν νὰ εἶχαν ἀκούσῃ τὰ λόγια τῆς ὠραίας δεσποινίδος.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἰστὸρὸς τοῦ χειμῶνα, ὁ κουτσὸς ὁ Φλεβάρης, πότε γέρος γλυκός, μὰ συχνὰ κατσουφιάρης, ὅσο θέλ' ὁ βορρῆς στὰ πανιά ἄς σφουρίξῃ, ξημερῶναι νωρίς, καλοκαῖρι μυρίζει.

Ἡ βιολέττα δειλὴ, γλυκὸ ἄρωμα χύνει, ἡ τρελλὴ ἄμυδαλιὰ κᾶπου-κᾶπου ἀνθίζει, τὸ καρὰβι σαλπάρει, τὸ λιμάνι ἀφίνει, ξημερῶναι νωρίς, καλοκαῖρι μυρίζει.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

— Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἡσιόδου.

Πρὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν, τὸ ὀλιγώτερον, ὁ ἄνθρωπος τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ἐσκέφθη καὶ ἐφευρὸν τὰ πρωτογόννα γεωργικὰ του ἐργαλεῖα, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἄροτρον καὶ τὸ δρέπανον. Τὸ ἴδιον σχῆμα αὐτῶν ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ ἀρχαιότατα ἀνάγλυφα, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῶν Φαραῶν, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὸ ἴδιον ἐπίσης σχῆμα παρατηρήθη καὶ μέχρι σήμερον εἰς πολλὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὰ ἄλλα, ἔχουν φθάσῃ εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς τῶν πάντων ἀκμῆς καὶ τελειότητος.

— Μία θερινὴ μεσημβρία.

Ἄς εὐρεθῶμεν πρὸς στιγμὴν νεωρῶς εἰς μιαν ἀπὸ τὰς σημαντικώτερας σιτοφόρους πεδιάδας τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Οὐγγαρίαν π. χ. ἢ εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Ἀκριβῶς μεσημέρι. Ὁ θερινὸς ἥλιος ἀπὸ τὸ κατακόρυφον μαζί με τὸ καυστικὸν ἠλιόλουσμα σκορπᾷ καὶ ἄλλην ἀνυπόφορον ζέστην. Οἱ χρυσοποὶ σάκαξις κτυπιέζονται, ὄχι ἀπὸ ἐλαφρὸν ζέφυρον, ἢ ἄλλο θωπευτικὸν ἀεράκι, διότι τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο καινί, ἀλλ' ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἐργάζονται ἐντὸς αὐτῶν, θορυζόντες ἢ ἐτοιμάζοντες τὰ διὰ τὰς θημωνίας δέματα.

Ἐσήμανεν ὦρα ἀναπαύσεως. Ἐκαστος ἐκ τῶν ἐργατῶν τούτων, ἀρσενικῶν ἢ θηλυκῶν, σπεύδει, πρὶν φάγη τι, νὰ ἐξαπλωθῇ κατάκοπος εἰς τὸ φλογισμένον ἔδαφος, ζητῶν, ἔστω καὶ προσωρινὴν ποτὴν τὴν σκιάν, με σκεπασμένον τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν πλατύφυρον ψιθύρινον πλῆθον του.

Οἱ ἠλιοκαυμένοι βραχίονες καὶ τὸ καταμαυρισμένον μέρος τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στήθους των, φανερόνουν πόσῃν ἐπίδρασιν ἐξοσκεῦν στὸ σῶμά των αἱ καυστικαὶ ἠλιακαὶ ἀκτίνες.

— Ἡ ἀφορμὴ τῆς πρώτης γεωργικῆς μηχανῆς.

Τὸ θέμα τοῦτο γίνεται ἀκόμη ζωηρότερον καὶ περισσότερον αἰσθητὸν εἰς τὰς ἀπεράντους σιτοπαραγωγὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μισσισιππὴ ἢ τοῦ Δαπλίτα, ὅπου ὁ αἶσος, ὡς ἐκ τῆς ἰφαντάστου ἀφθονίας του, πολλὰκις χρησιμοποιεῖται, ὄχι πλὴν ὡς πρωτίστη τροφή, ἀλλ' ὡς ἐρεμα τῶν πλοίων, ὅπως ἡμεῖς διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν μεταχειρίζομεθα τὴν ἄμμον ἢ τὰ χαλίκια τῶν παραλίων.

Εἰς τὰς ἀχανεὶς κολιερρημένas ἐκτάσεις τῆς ἀμερικανικῆς Βιργίνιας, ὁ υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου ἐκεῖ γαιοκτήμονος Μὰκ Κόρμεν, ἐλυπήθη, ὡς γράφει ὁ ἴδιος, ὅταν εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κόπωσιν, τὴν ὁποῖαν οἱ ἐργάται τῶν πατρικῶν του κτημάτων ὑπέφερον κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πρὸ πάντων ὥραν, καὶ ἐπέτυχε, κατόπιν πολλῆς μελέτης, τῷ 1831 νὰ ἐφεύρῃ τὴν πρώτην θεριστικὴν μηχανήν.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε. Τοῦ Κόρμεν ἠκολούθησαν ἄλλαι μελέται μηχανικῶν σοφῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ πρώτη θεωρητικὴ μηχανή, ἀκολουθήσασα τὴν ἐξέλιξιν τῆς τελευταίας λέξεως τῆς μηχανικῆς κατήχησις μέχρι τοῦ σημερινοῦ σημείου τῆς τελειότητός τῆς, καθ' ἣν, στηνομένη ἐν μέτρῳ τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν, με ὄχι περισσοτέρους τῶν πέντε ἕως ὀκτώ ἀνθρώπους, νὰ θερξῇ, νὰ ἀλωνίξῃ, νὰ θέτῃ εἰς τοῦ σάκκου τὸν αἶτον, νὰ τὸν ἀλέθῃ καὶ νὰ τὸν μετοβάλλῃ πολλὰκις εἰς ἄροτρον, μέσα εἰς παρακείμενον ἐπίσης μηχανικὸν φοῦρνον.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱλιγγιώδους ταχύτητος καὶ τελειότητος ἐργασία γίνεται με τὴν βοήθειαν τῆς ἠλεκτροκινήσεως, τὴν ὁποῖαν παράγει εἰδικὴ πρὸς τοῦτο συσκευή.

— Ὁ Μαμούθ.

Αἱ γεωργικαὶ μηχαναὶ βεβίως δὲν ἤρρησαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν νὰ μεταδιδῶσιν εἰς τὰ πλεῖστα σιτοπαραγωγὰ μέρη καὶ τῶν πέντε ἡτρίων. Καὶ διὰ νὰ ἐννοηθῇ πόσον πανταχόθεν ἐζητήθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν ὡς τελειόταται γεωργικαὶ μηχαναὶ, πρὸ πάντων αἱ ἀμερικανικαὶ, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι, κατὰ στατιστικὴν εἰδικὴν, τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια εἰς ἓν ἔτος κατασκευάσαν ὑπερ

τὰς 400 χιλ. τοιούτων μηχανῶν, ἐξ ὧν αἱ 10 χιλ. ἠγοράσθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ τελειότερα γεωργικὴ μηχανὴ σήμερον ἐφορσεται εἰς τὴν Καλλιφορνίαν. Εἶναι γιγαντιαία καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται «Μαμούθ». Τὴν χειρίζονται μόνον ὀκτὼ ἄνθρωποι καὶ, με ἐργασίαν δέκα ὥρων, παραδίδαι 2 χιλ. σάκκου πλήρεις σίτου ἢ ἐτοιμὰς διὰ τὸ ἐμπόριον.

Ἄλλη στατιστικὴ ἔχει ἀποδείξει, ὅτι εἰς μιαν ἡμέραν ἐργοζόμεναι γεωργικαὶ μηχαναὶ τῆς Οὐραγουάης καὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Δαπλίτα ἀποδίδουν ἐργασίαν, ὅσην θὰ ἀπέδιδαν γεωργικαὶ χεῖρες 25 ἑκατομ. ἐργατῶν.

— Ἱλιγγιώδης τελειότης.

Εἰς ἐκάστην ἐκ τῶν μηχανῶν τούτων εἰδικὰ μηχανήματα εἰς πᾶσαν σσιγμὴν σημειῶνουν τὸ πῶσον, τὸ ὅποιον ἡ μηχανὴ ἐθέρισεν, ἠλώνισεν, ἐσύνταξεν εἰς τοὺς σάκκου, μετέβαλεν εἰς ἄλλουρον ἢ ἐστειλεν εἰς τὸν φοῦρνον πρὸς ψήσιμον.

Εἰδικὸ ἐπίσης βιγόνια, προσδεγόμενα εἰς τὰς μηχανὰς, πλήρη ὕδατος, χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ζύμωσιν.

Ὁ ἴππος ἢ καὶ ὁ βοῦς, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ κάθε γεωργικὴν ἐργασίαν, σήμερον τελείως πλέον ἐξέλιπον ἐκ ταύτης.

Τὴν ἀριγλώδη γῆν τῆς Καλλιφορνίας καλλιεργεῖ σήμερον καὶ μετοβάλλει εἰς γονιμώτατον ἔδαφος γιγάντιον ἠλεκτροκίνητον μηχανήμα, βάρους 250 τόννων. Δεσπένετε ἕως εἰκοσι μεγάλα ἄροτρα συνηνωμένα σκάπτου εἰς μιαν ἡμέραν γῆν ἐκτάσεως 40 ἑκταρίων.

Καὶ ἐπειδὴ κάθε καλὴ καὶ ὠφέλιμος ἐπιχείρησις ἢ ἐφεύρεσις παρουσιάζει πάντοτε καὶ τὰ ἐπιζήμια σημεῖα τῆς, καὶ αἱ κατασκευασθεῖσαι γεωργικαὶ μηχαναὶ δὲν δέφυγον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κανόνος τούτου.

— Καταπληκτικαὶ δαπάναι.

Αἱ πρῶται π. χ. τοιαῦται, ὀγκωδέσταται καὶ πολὺ σύνθεται, ἔπρετε νὰ μεταφέρονται εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς βοήθειας πολλῶν ἱππῶν ἢ ἡμιόνων. Εἰκοσιπέντε ζεύγη ρωμαλέων ἡμιόνων με πολλὴν δυσκολίαν ἐκίνησαν τὴν πρώτην ἐν Καναδοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς λειτουργήσασαν γεωργικὴν μηχανήν.

Ἡ μεγάλη δαπάνη καὶ τὸ δόσκολον ἐν γένει τῆς διατροφῆς τῶν ζῴων, εὐθὺς ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις σοβαρὰς τοῦς γαιοκτῆμονας τῶν μερῶν ἐκεῖνων.

Μετ' ὀλίγον τὴν πλεθὸν τῶν ζῴων, τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς κίνησιν ἢ μεταφορὰν τῶν μηχανῶν, ἀντικατέστησεν ὁ ἀιμὸς Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ ἐφάνη ἀκόμη μεγαλειότερα δυσκολία. Κάθε ἀποκίνητος γεωργικὴ μηχανὴ ἔπρετε, διὰ νὰ λειτουργήτῃ, νὰ δραπετῇ ὀλόκληρον ἀνθρακωρυχθῆν καὶ πλήρεις δεξαμενὰς ὕδατος διὰ τὴν παραγωγήν τοῦ ἀπαιτουμένου αἵματος.

Ἡ μικροτέρα ἐκ αὐτῶν, διὰ νὰ ἐργασθῇ μιαν μόνον ἡμέραν, ἔκαιεν 6 τόννους λιθανθράκων καὶ ἐξώδενε τετρακοσίας ἕως ἑξακοσίας λίτρας ὕδατος.

Τὸς λιθανθράκας δὲν ἤρρησαν νὰ ἀντικαταστήτῃ τὸ πετρέλαιον καὶ ἡ γκαζολίνη, με εἰδικὴν κατασκευὴν μοτέρ, δυνάμειος πολλῶν ἱππῶν.

— Ἡ τελευταία λέξις τῆς τελειότητος.

Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ τὸ πολυξέρον ἀφ' ἐνός καὶ οἱ συχνὰ κίνδυνοι τῆς ἐκρήξεως καὶ τῆς ἀναφλέξεως ἀφ' ἐτέρου ἠνάγκασαν τοὺς Ἀμερικανούς νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ἀποφασίσωσι τὴν ἀπορρηθῆν τῆς ἠλεκτροκινήσεως εἰς τὰς τελειοτάτας πλέον καθ' ὅλα γεωργικὰ μηχανὰς των.

Καὶ τὸ ἐπέτυχιν θαυμασίως. Σήμερον εἰς τὰς ἀπεράντους σιτοφόρους ἀμερικανικὰς πεδιάδας, πολλὰ τῶν ὁμοίων κατὰ τὴν ἐκτασιν εἶναι μεγαλειότεραι τῆς ἐκτάσεως εὐρωπαϊκῶν πινων κρατῶν, λειτουργεῖ μία καὶ μόνη ἠλεκτροκίνητος μηχανὴ ἀναπληροῦσα με μοναδικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀριβειν ὅλην ἐκείνην τὴν πολυσύνθετον ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θερισμοῦ ὅσοις τῆς στιγμῆς τοῦ ἄροτρο. Καταρτίσθη δὲ, ὅπως ὁ αἶσος, ὁ ὁποῖος θερίζεται τὸ πρῶτον τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας· νὰ τρώγεται ὡς καλοπυμένο ψωμί.

ΑΝ. Θ. ΔΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « ‘Απ’ Όλα »

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Σεμνήν και εϋσεβή.

«Ούτε πολυ ύψηλοτέραν από έμέ, ούτε πολυ ίσχυήν, διότι είμαι όλίγον εϋνωμος και θέλω να ταιριάζωμεν και έξωτερικώς. Αν όχι έκτάκτως ώραιαν, τουλάχιστον πολυ συμπαθητικήν» άλλως αυτό έξαρτάται και από τας άλλας ψυχικάς άρετάς της.

»Νά μ’ αγαπήση με την καρδιά της χωρίς ύπολογισμούς και ύστεροβουλίαν, με την αγάπην εκείνην, ποϋ κάμει παράδεισον και την ταπεινότεραν καλύθειν. Νά είναι της αυτής κοινωνικής τάξεως με έμέ, να είναι αρκετά μορφωμένη, να αγαπά την μελέτην, την μουσικήν, τον περίπατον εις τας έξοχάς, τα άνθη, να ένθουσιζά δια κάθε εϋγενές και ώραιον. Νά είναι σεμνή και εϋσεβής προς τα θεία — αυτό μ’ άρρασει πολυ, μολονότι έγω δεν είμαι — πάντοτε, πάντοτε γλυκεία και ύπομονητική, ύποδεχομένη με μειδιάμα στα χείλη και τας μάλλον άντιξόους περιστάσεις. Ν’ αγαπά πολυ τούς γονείς της και τούς ιδικούς μου.

»Νά έμαθε και να γνωρίζη εκ μικράς ηλικίας την τέχνην της διευθύνσεως του βασιλείου - σπιτιού της, να λυγίται τον άνδρα της και να μη σπαταλά το χρήμά του άδίκως και άνευ λόγου, να είαι οικοκυρά με όλην την σημασίαν, ποϋ δίδει η γλώσσά μας στην βαρυσήμαντον αυτήν λέξιν.

»Και τελευταίως, να έχη μερικάς άρνητικάς άρετάς : να μη θυμώνη, να μη παραφέρεται, να μη είναι ζηλότυπος.

«Ένας δικηγόρος».

Όλίγον πεπαιδευμένην.

«Απαντών εις το τόσο περιπλοκον, όσον και δύσκολον έρώτημα ύμών περι «ιδανικής συζύγου», σπεύδω να έκφράσω και την ταπεινήν μου γνώμη. Εϋχαριστώ δε τα μέγιστα εκ των προτέρων δια την καλήν και ώραιαν έκδόλευσιν, ην παρέχετε εις την κοινωνίαν μας, και ιδιαιτέρως εις ημάς τούς νέους, δια τούς όποιους το ζήτημα της μελλούσης μας συμβίβας καταντά γόρδιος δεσμός, ένίοτε δε μάλιστα ο ένδόμυχος και ύπουλος φόβος, όστις μας άναγκάζει να διάγωμεν βίον μνήθη.

»Όσον άφορζά έμέ, η σύζυγός μου θέλω να έχη πρόσωπον χαρισιν και θελκτικόν, σώμα λυγρόν και εϋτραφές, άνάστημα μέτριον· να είναι όλίγον πεπαιδευμένη· να γνωρίζη κοπτικήν, μαγειρικήν, μουσικήν και χορόν· να είναι εκ καλής, τιμίας και εϋλόγου οικογενείας.

Φράσασαρη».

Δύο μετριόφρονες.

«Αφοϋ έπιθυμείτε να σάς άνοιξωμεν την καρδίαν και να σάς όμολογήσωμεν ποίου είδους όνειρομέθετα την μέλλουσαν σύζυγόν μας, θα σάς έκφρασθώ την γνώμην μου όπως και σεις.

»Την θέλω ώραιαν, λεπτήν, αναστήματος ύψηλου, διοπτρεφόρον, μετριόφρονα όπως και έγω.

»Ιδού, δεσποινίς, ποίαν θεωρώ ιδανικήν μου.

Σ. Κ.».

Άλλως... προτιμά την αγαμίαν.

«Έπιθυμείτε να μάθετε ποίαν θεωρώ ιδανικήν μου; Δεν σάς χαλώ το χατήρι. Άκούσατε λοιπόν :

»Είκοσαετή κόρην, μετρίου αναστήματος, λογικού πάχους, μελαγχροινήν, πιστήν, αίθερίαν, ένι λόγω ώραιαν. Έν αυτήν να εϋρίσκω την εϋτυχίαν μου και να απολαμβάνω τούς πόθους μου. Αυτάς τας άπαιτήσεις πρέπει να εκπληροί η μέλλουσα σύζυγός μου, δεσποινίς Ίάνθη, διότι, άλλως, δεν θεωρώ καμμίαν ιδανικήν μου και τότε προτιμά να μένω άγαμος.

Γ. Σ.».

Μόνον χρήμα.

«Με έρωτάτε : ποίαν θεωρώ ιδανικήν σύζυγον; Άπλούστατα, εκείνην, η όποία θα με δώση τα περισσότερα χρήματα, διότι εϋτω θα καταστήση τον οίκόν μου εϋτυχισμένον. Δεν με ενδιαφέρει δε αν θα έχη και έλαττώματα. Φθάνει να έκτελή τας διαταγάς μου. Έάν δε και τοϋτο δεν θέλη να κάμνη, τότε... τα είπαμε παραπάνω. Δεν με ενδιαφέρει καθόλου αν θα είναι εϋμορφη η όχι. Φθάνει να είναι πλουσίς. Μά, θα με είπητε, ότι εξήγησα πολλά, μά τί να κάμω, αφοϋ η εποχή με έκαμε τόσον άκριβόν;

Είς άπαιτητικός».

Άληθής κυρία.

«Προθύμως θα συνέδωον την ζωήν μου με κόρην, ητις θα μοι έφερην ός προίκα τας έπομένους άρχάς : Δεν έπιθυμώ η σύντροφός μου, μεθ’ ης θα σφουρηλατήσω εν αγαστή όμονοία και άμοιβαίς ειλικρινεί συνεργασίαι το μέλλον της οικογενείας μου και συνεπώς της φυλής μου, να είναι ώραια, πλουσία, υπεράγαν φιλόκαλος, σαγηνευτική, χαρίεσσα και να φέρη μεθ’ έαυτης όρμαθόν κοσμητικών έπιθέτων, προ των όποιων δυστυχώς χάνουσι μεχηνότες σήμερα πολλοί των νέων μας. Οϋδεμίαν, οϋδέ την έλαχίστην, άποδίδων σημασίαν εις τα περιδικά και άνεμόδη αυτά προσόντα, έπιθυμώ, όπως η μέλλουσα σύζυγός μου φέρη, αν οϋχι περιγαμηνάς γυμνασίων, σχετικήν τινα οϋχ ήτεον μόρφωσιν, τή βοηθία της όποίας να δύναται ν’ άντιμετωπίση τας άπαραιτήτους άπαιτήσεις της κοινωνικής ζωής· ώς, έπίκτητον έφένδιον μόνον αυτό έπιζητώ. Θέλω ειτα σύζυγον πιστήν, άφωσιωμένην ολοψύχως εις τα καθήκοντά της, γνωρίζουσαν τας ύποχρεώσεις, άς αναλαμβάνει τόσοσ άπέναντι του συζύγου της, όσον και άπέναντι της εξέλιξεως και προόδου της φυλής της, άναμετρούσαν έπισταμένως το ύψος της άποστολής της ως μητέρας, ως συζύγου, ως ποδηγέτιδας των τέκνων της, εκ της προαγωγής και καλής άνατροφής των όποιων κατά μέγα μέρος έξαρτάται η εϋτυχία της οικογενειακής έστίας, σύζυγον, μη άπαιρομένην και καυχησιολογοϋσαν επί της εϋτυχίας του οίκου της, έπίσης δε μη άδημονοϋσαν και μεμφιμοιροϋσαν επί ταις παροδικαίς άτυχίαις αυτού· σύντροφον ύπομονητικήν, παρήγορον, φιλόκαλον, άνεξίκακον, άντιλαμβανομένην το μέγεθος του έπιμέχθου άγώνος, εις όν καλείται να δράση οϋχι ως πλαγγών αίθούσης, άλλ’ ως πρώτη έργάτις της οικογενειακής σύμμερας. Όχι ύπερμέτρως κομφυσομένην, φιλόκαλον όμως, όχι το σ του νεωτερισμού, οϋδέ το α της καλαισθησίας, όχι σκλάβαν της κοζίνιας, άλλ’ οϋχι και άδαή της παρασκευάσεως μιιάς σουπας. Γυναίκα όχι αίκείζομένην επί τω τίτλω της «madame» και θεωροϋσαν αυτόν ως διαβατήριον έξόδου εκ της έπιβλομένης εις τας δεσποινίδας αίδοϋς, άλλά γνωρίζουσαν δι’ όλων των παραμαρτυσών τή άληθει «κυρία» προσόντων να έπιβάλλη το σέβας και την εκτίμησιν εις τούς περιστοιχίζοντας αυτήν, να συγκρατή την οικιακήν γαλήνην και να οιακοστροφή έπιδειξίως την όλκάδα, εις την διεύθυνσιν της όποίας μέλλει να καλέση αυτήν η άφωσιωμένη και πιστή καρδιά του έκλεκτού της.

»Είς μίαν τοιούτων άρχών κόρην προθύμως θα έδιδον και καρδίαν και πίστιν και άφωσιώσιν άνευ όρων, και μετ’ αυτής θα διήνουν ζωήν ιδανικήν εν μέσω περιβάλλοντος υπερόχου αγάπης και έρωτος. Αυτή θα ήτο δι’ έμέ η ιδανική σύζυγός μου.

Προποντιδεύς».

Έσκεπτόμην, ότι με την εϋγλωττίαν μου αϋριον ίσως θα δυνηθώ να σε θέλζω, και όμως η έπαύριον πάντοτε έπερνοϋσε, χωρίς να είμπορέσω να ψελλίσω και μίαν λέξιν, γοητευμένος από την εϋμορφιά σου.

Έπόθουν να θέσω φιλήματα επάνω εις τας πτέρυγας των λόγων μου, και όμως, όταν έπλησίαζεν η ώρα εκείνη, η δύναμις μου με άφινε και έμενον σιωπηλός, γοητευμένος από την εϋμορφιά σου.

Όχι, δεν έξωμολογήθην ποτέ, ότι σε αγαπώ. Και όμως γνωρίζεις, ότι η καρδιά μου σοϋ άνήκει. Διότι, αν έκράτησα την γλώσσάν μου, δια να όμιλήσω, αν την έμπόδισα να έκδηλώση τον έρωτά μου, τα μάτια μου όμως σοϋ έπρόδωσαν το μυστικόν της καρδιάς και σοϋ είπαν πόσον είμαι γοητευμένος από την εϋμορφιά σου.

Τα μάτια σου όμως μου έψιθύρισαν κάτι· μου είπαν, ότι και συ με αγαπας. Το βλέμμα σου, το μειδιάμά σου, το πρόσωπόν σου, ποϋ χρωματίζεται με ροδοπέταλα, όλ’ αυτά μου είπαν, ότι και συ με αγαπας και μου ψάλλουν με γοητείαν αυτό το βαυκάλλημα, ποϋ μου χαρίζει η εϋμορφιά σου.

Ας αγαπάμεθα μυστικά, μυστικά από όλον τον κόσμο και από τον έαυτόν μας. Τί θέλομεν τας έξωμολογήσεις, τα λόγια, τα φιλήματα ; — είναι τόσοσ συνηθισμένα ! — Ημείς άς μη περάσωμεν από τον δρόμον αυτόν. Μήπως αι ψυχάι μας δεν όμιλοϋν και μυστικά ; Αφες μόνον το βλέμμα μου να σοϋ όμιλη και την καρδιά μου να μένη παντοτεινά γοητευμένη από την εϋμορφιά σου.

(Μίμησις)

Όύμος.

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 230

— Αύριον θά μᾶς συνοδεύσῃ καὶ ὁ ἐξάδελφος ἰατρός.

— Ὅπως θέλετε, πατέρα, ἀπήντησεν ὁ Βερτράνδος μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

Ἐπειτα, κύπτων ὑπὸ τὴν θλίψιν, ἐφώνησε, στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του :

— Τοῦλάχιστον θὰ ἔρχεσθε νὰ μὲ βλέπετε κάποτε ; Μητέρα, θὰ ἔρχεσθε σεῖς ;

Ἡ Αἰκατερίνη ἀνεστέναξε καὶ ἔθεσε τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ υἱοῦ τῆς.

7. — Μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὅποια νύξ διὰ τὸν Βερτράνδον ! πόσον θλιβερὰ νύξ ! Ὁ ἀνεμος καὶ αὐτὸς ἔπνεε διὰ μέσου τῶν δένδρων τῆς ἐπαύσεως πολὺ πενθίμως διὰ τὸν νέον, ποῦ θὰ ἔφευγε !

Δὲν ἐκοιμήθη, δὲν ἠθέλησε κἄν νὰ κοιμηθῇ.

Θὰ ἀνεχώρει λοιπὸν τὴν πρωίαν καὶ οὐδέποτε σχεδὸν θὰ ἐπέστρεφε σπῖτι τοῦ, τὸ σπῖτι αὐτό, ποῦ τόσον ἠγάπησε, τόσον ἐλάτρευσεν. Ἄλλοιμονον ! αὐτὸ ἦτο ἡ μόνη θλιβερὰ ἀλήθεια.

Ὁ νέος, σκεπτόμενος τοῦτο, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, τὰ δὲ χεῖλη τοῦ ἐπόθουν νὰ φιλήσουν τὸ δάπεδον καὶ τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Ὡ ! τὸ δωμάτιον αὐτὸ τῆς νεότητός του ! Τὸ λευκὸν καὶ ἀπεριττον δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμάτο ἀπὸ πολὺ μικρὸ παιδί, καὶ ὅπου ἐπέρασε τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς ζωῆς του ! Εἰς αὐτὸ ἐπὶ διετίαν τὰς νύκτας ἐμελέτα μόνος, ἐπιθυμῶν νὰ φθάσῃ κατὰ τὰς γνώσεις τὸν εὐτυχημένον ἀδελφόν του εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό, μόνος εὐρισκόμενος, ἄφινε τὸ νεανικὸν πνεῦμά του νὰ πλανᾶται εἰς παντοίας τολμηρὰς ὄνειροπολήσεις.

Τώρα ἐγκατέλειπε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καί, τίς οἶδε ; θὰ τὸ ἄφινε διὰ παντός. Ἴσως-ἴσως μάλιστα μετεβάλλετο καὶ εἰς κάλυντήριον τῆς δεσποινίδος Μαρίκας, ὅταν αὕτη θὰ ἐγίνετο σύζυγος τοῦ Κυπριανοῦ. Ἄλλως τε, τὸ δωμάτιον αὐτὸ συνείχετο μὲ ἓνα μεγάλον κοιτῶνα, καλῶς φωτιζόμενον καὶ καλῶς ἀεριζόμενον. Ὁ κοιτῶν αὐτός, τὸ ἐφαντάζετο, θὰ μετεβάλλετο εἰς νυμφικὸν κοιτῶνα ἐκείνης. Τώρα ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος ἦτο κενός.

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ Βερτράνδος ἤρχισε νὰ τρέμη καὶ νὰ φρενιά. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον θὰ ἐθάπτοντο ὅλα τὰ ὄνειρά του, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ κατεστρέφετο ἐν εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον τόσον γλυκὰ καὶ μὲ τόσας ἐλπίδας ἤρχισεν ;

Ὁ Βερτράνδος ἐσφιγγε τὰς πυγμὰς καὶ ἡ τρέλλα, ἡ προφανὴς τρέλλα, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε νὰ ρίψῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν ποταμόν, τὸν κατελάμβανεν ἐκ νέου τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπον ὡς ὕελοι καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφλογίζετο ἀπὸ τὴν παραφορὰν. Ἐμεινεν ἐπὶ τὴν διάστημα εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ ἐφόβιζε καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του, ἂν τὸν ἔβλεπεν. Ἐπειτα ἤρχισεν νὰ βαδίζῃ. Διηυθύνθη εἰς τὸ τραπέζι τοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐστιβαγμένα μερικὰ βιβλία. Ἀνοίγει ἐν συρτάρι τοῦ, τὸ συρτάρι τῶν κειμηλίων τοῦ νέου. Ἐκεῖ εἶχε τὸ ἀπολυτήριον τῶν σπουδῶν τοῦ ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴν σχολήν, μερικὰ πατρικὰ καὶ μητρικὰ δῶρα ἐπὶ τῇ πρωτοχρονιᾷ καὶ κἄτι ἄλλα ἀναμνηστικά. Ἀπὸ τὸ συρτάρι ἀπέσυρεν ἓνα φάκελλον, τὸν ὁποῖον ὁ χρόνος, φαίνεται, εἶχε κιτρινίσει. Ὁ φάκελλος αὐτὸς περιεῖχεν ἓν γάντι.

Ὡ ! τὸ γάντι ἐκεῖνο, τὸ διπλωμένον ἐπιμελῶς, ὡσεὶ οὐδεμία χεὶρ ποτε εἰσῆλθεν εἰς αὐτό ! Ἦτο τὸ λευκὸν γάντι τῆς Μαρίκας, τὸ γάντι, τὸ ὁποῖον αὕτη ἀφῆκε νὰ τῆς πέσῃ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς χορταμάξης, καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ τὸ εἶχε προσφέρει μ' ἓν φίλημα ἀποχαιριστήριον, λέγουσα : «Φύλαξέ το . . . , διὰ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι».

Ὁ Βερτράνδος τὸ ἐφύλαξε καὶ τὸ ἐφίλει κάθε βράδυ. Ποσάκις δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ εἰσαγάγῃ μερικὰ δάκτυλά του εἰς αὐτὸ καὶ

τοῦτο, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸ γλυκὺ σφιζιμον ἀπὸ τὸ γάντι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐσφιγγε τὴν κομψὴν χεῖρα ἐκείνης !

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρετήρησε τὸ γάντι ἐκεῖνο μὲ τὰ ὕγρα ἐκ τῶν δακρύων μάτια τοῦ. Ἐπειτα τὸ ἐφίλησεν ἀκόμη μίαν φορὰν. Ὡ ! τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῆς θελήσεώς του. Ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ. Ἠγάπα τὴν Μαρίκαν παρ' ὅσα καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῶσι, καὶ θὰ τὴν ἠγάπα μέχρι θανάτου, καὶ ἂν ἀκόμη καθίστατο σύζυγος τοῦ Κυπριανοῦ.

Ἐπανέθεσε τὸ γάντι ἐντὸς τοῦ φακέλλου. Ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ μία ἡμερομηνία : «27 Μαΐου 1896» ἦτο ἡ ἡμερομηνία τοῦ φιλήματος. Ὁ Βερτράνδος ἔλαβε τὴν πένναν καὶ ἐσημείωσε κάτωθι τῆς γραμμῆς ἐκείνης : «18 Σεπτεμβρίου 1899», τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπαύριον, τῆς ἡμέρας τουτέστι τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸν οἶκον τῶν τρελλῶν.

Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ ἀναμμένο κεφάλαιον καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ παράπλευρον δωμάτιον, εἰς τὸν κενὸν κοιτῶνα, ἐκείνον, ὁ ὁποῖος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἐγίνετο ὁ νυμφικὸς κοιτῶν τῆς Μαρίκας καὶ τοῦ Κυπριανοῦ.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ μία μεγάλη ξυλίνη κλίνη· κάτωθεν αὐτῆς μία σανὶς δὲν ἦτο προσηροσμένη καλῶς. Μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ὁ Βερτράνδος ἀφῆρεσε τὰ καρφιά τῆς, τὴν ἐσήκωσε. Κατόπιν ἐπῆρε τὸν φάκελλον μὲ τὸ γάντι, τὸν ἐφίλησε μίαν ἀκόμη φορὰν περιπαθῶς καὶ τὸν ἐναπέθεσεν εἰς τὸ κοίλωμα, ποῦ σχηματίζουσι αἱ δύο σανιδώσεις τῆς ὀροφῆς τοῦ πρώτου πατώματος καὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δευτέρου. Μεθ' ὃ ἐπῆρε τὴν σανίδα, τὴν προσήρμοσε καὶ ἔθεσε καὶ τὰ καρφιά τῆς.

Διατί ἔκαμεν ὅλ' αὐτὰ ; ἦτο πόθος τρελλοῦ ; ἰδιοτροπία ἐρωτευμένου ; Ἀπλούστατα, ἤθελε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ νυμφικὸν δωμάτιον τοῦ μέλλοντος νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ μικρόν, τὸ ἀφανὲς ἐνθύμιον τῆς ζωῆς τοῦ. Ἦθελε, καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ νεόνυμφοι νομίζουσι, ὅτι εἶναι μόνοι, νὰ εὐρίσκειται αὐτὸς ὁ μάρτυς ἐνὸς φλογεροῦ ἐρωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἦτο ἱκανοὶ νὰ σβύσουν οὔτε ἡ θέλησις τοῦ πατρὸς, οὔτε ἡ δίκαια εἰς τὸ σωφρονιστήριον.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὅλ' αὐτὰ, ἤκουσε τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας νὰ κτυπᾷ. Ἐσήμαινε τὸν ὄρθρον. Ἦτο λοιπὸν πρωί ; τόσον εἶχε προχωρήσει ἡ ὥρα ;

Σχεδὸν παρευθὺς παρουσιάσθη ἡ Αἰκατερίνη. Ἐφερξεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸν καφέν τοῦ.

Ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα εἶχε κάμει πᾶν ὅ,τι τῆς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ δεῖξῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν λύπην, ποῦ ἠσθάνετο, καὶ μάλιστα ἤρχισεν νὰ τὸν ὀμιλῇ δι' ἄλλα τελείως ἐπουσιώδη καὶ ἀδιάφορα πράγματα. Ἀλλὰ δὲν ἐκρατήθη. Εὐθὺς ὦ ; εἶδε τὸν Βερτράνδον νὰ πίνῃ τὸν καφέν τοῦ, ἐξεχύθη εἰς λυγμούς.

— Ὡ ! καλὸ μου παιδί, ποῖος αὐριον τὸ πρωὶ θὰ σοῦ φέρῃ τὸν καφέ σου, ἀφοῦ δὲν θάχῃς κοντὰ τὴν μητεροῦλά σου ;

Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς· ὁ Βερτράνδος συγκινηθεὶς, ἔπαυσε νὰ πίνῃ τὸν καφέ τοῦ. Ἡ μητέρα τοῦ ἤρχισεν νὰ τοῦ φιλῇ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τοῦ ἐπιδαψιλεύῃ παντὸς εἶδους περιποιήσεις. Εἰς στιγμὴν τινα τρυφερότητος ἡ μήτηρ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ παιδί τῆς :

— Λοιπὸν, Βερτράνδε μου, δὲν θὰ θελήσῃς τώρα . . .

— Τί, μαμά ;

— Δὲν θὰ θελήσῃς νὰ μοῦ εἰπῆς διατί ἠθέλησες νὰ πνίξῃς τὸν ἀδελφόν σου ; Ὡ ! τώρα, πρὶν φύγῃς, μπόρεῖς αὐτὸ νὰ τὸ πῆς εἰς ἐμὲ μόνον.

Ἐνῶ ἤκουεν αὐτὰ ὁ Βερτράνδος, ἠγέρθη, ἔτρεψε καὶ τὰ μάτια τοῦ ἐξέπεμπον μυστηριώδεις φλόγας. Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐπέμεινε περισσότερον καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἔστω, φύλαξέ το διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ λυπεῖ . . .

Ἐγώ, τὸ βλέπεις, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ πολὺ, δι' αὐτὸ σὲ ἠρώτησα . . . Ἐὰν τὸ θυμᾶσαι τοῦλάχιστον ; θὰ θυμᾶσαι, ὅτι ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ ; . . . Καὶ ἂν καμμιά φορὰ λάβῃς ἀνάγκην ἀπὸ τὴν μητέρα σου . . . Ἀλλὰ τί λέγῃς ; θὰ γυρίσῃς γρήγορα. Ὅλοι μας ἐδῶ θὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως. Πάρε αὐτὴν τὴν εἰκόνα· πάντοτε ἔχε τὴν ἐπάνω σου, Βερτράνδε μου, καὶ ἡ Παναγία θὰ μᾶς ἐνώσῃ πολὺ γρήγορα, τὸ πιστεῦσα.

Ἡ καλὴ Αἰκατερίνη, ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ, ἔφυγε, συναπάγουσα καὶ τὸ κενὸν κύπελλον εἰς τὴν κουζίαν. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ ἀναφανῇ. Θὰ προητοίμαζε τὰ ἐνδύματα τοῦ Βερτράνδου, ὅσα ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζί του. Ὡ ! δὲν θὰ τοῦ εἶδιδε πολλὰ πράγματα μαζί του, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ τὸν κάμῃ νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ ἔμενε πολὺν καιρὸν μακρὰν τῶν. Ὁ νέος τὴν ἐβοήθησε νὰ τοποθετήσῃ τὰ πράγματα αὐτὰ εἰς ἓνα ξύλινον κιβώτιον.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετά τούς ουρανοξύστας.

Οι Αμερικανοί αρχιτέκτονες αγαπήσαν τους γεω-
τερισμούς. Έως τώρα μάς εξέπλησσαν με τὰ
υπερύψηλα κτίριά των, τὰ ὅποια καὶ ἔλαβον τὸ
χαρακτηριστικὸν ὄνομα οὐρανοξύσται. Ἡδὴ ἤρ-
χισαν νὰ κτίζουσι ὑπόγεια σπίτια πολυώροφα. Ἐν
ἐξ αὐτῶν ἀριθμοὶ ἕξ ὄροφας ὑπογείου, αἱ ὁποῖαι
εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον κατασκευασμένα, ὥστε
ἀερίζονται καὶ φωτίζονται ἐπαρκέστατα. Ἐνὶ λό-
γῳ, τὰ ὑπόγεια αὐτὰ διαμερίσματα κατ’ οὐδὲν
ὕπολειπονται τῶν ὑπεργείων διαμερισμάτων καὶ
ἐνοικιάζονται εἰς τὰς ἰδίας μ’ ἐκείνα τιμὰς. Ἐί-
χομεν τούς οὐρανοξύστας, τώρα θὰ ἔχωμεν καὶ
τούς γαιοξύστας ἢ ὡς ἄλλως θὰ ὀνομάζωσι τὰς
νέας οἰκοδομὰς.

Κοιμῶνται τὰ ψάρια;

Τὰ ψάρια κοιμῶνται πολὺ ὀλίγον καὶ σχεδὸν
ὄλα εἰς θέσεις πολὺ περιέργους. Μετοξὺ αὐτῶν
πολλὰ ἀλλάσσουν χρῶμα κατὰ τὸν ὕπνον των,
αἱ κηλίδες των ἢ αἱ ραβδώσεις των γίνονται βα-
θυτέρου χρώματος καὶ μάλιστα μερικὰ ψάρια
ἀλλοιοῦνται τελείως κατὰ τὸ χρῶμα ὅταν κοι-
μῶνται.

Ὁμοιότης.

Κάποιος δανδῆς εἰσήλθε μίαν ἡμέραν εἰς ἓν
φωτογραφεῖον καὶ ἐζήτησε νὰ φωτογραφηθῇ.
Ἐφωτογραφήθη καὶ μετὰ τινος ἡμέρας ἦλθε νὰ
παραλάβῃ τὰ ἀντίτυπα. Ἀλλὰ, φαίνεται, ὅτι εἶχε
πολὺ μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς καλλονῆς του καὶ
εὗρεν, ὅτι ἡ φωτογραφία δὲν τοῦ ὁμοιάζε ποσῶς.
Ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ τὰς φωτογραφίας.

Ὁ φωτογράφος οὐδὲν εἶπε καὶ ἀφῆκε τὸν δαν-
δῆν νὰ φύγῃ. Ἐκαμὲν ὁμοῦς κατὰ καλλίτερον ἀπὸ
τὰ λόγια: Ἐπῆρε τὴν φωτογραφίαν, ἐμάκρυνε
κατὰ τερατώδη τρόπον τὰ αὐτὰ καὶ οὕτω τὴν
ἐξέθεσεν εἰς τὴν προθήκην του.

Ὁ δανδῆς ἔτυχε μετ’ ὀλίγον νὰ περᾶσῃ ἀπ’
ἐκεῖ καὶ εἶδε τὴν παραμόρφωσιν. Ὁργίσθη καὶ
παρουσιάσθη εἰς τὸν φωτογράφον.

— Τὴν φωτογραφίαν σας; ἀλλὰ τὸ πρῶν εἶπατε,
ὅτι δὲν σᾶς ὁμοιάζε; ἀρὰ γε διότι τῆς ἐμάκρυνα
τ’ αὐτὰ, σᾶς ὁμοιάζει περισσότερον;

Ὁ δανδῆς οὐδὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν εἰρωνεῖαν
ἐκείνην, ἐπλήρωσε τὰς φωτογραφίας καὶ τὰς ἠγό-
ρασε μέχρι καὶ τῆς τελευταίας.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον
ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τούς ἀπόρους δὲν προ-
πληρώνεται.

Γαλιτᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλιτᾶ, Φερμαλετζιλίε, 86-80. Τηλέφ. 1105.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ
Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ἔναντι Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Πανιά διαφόρων
εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα
καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες,
προσώπια, κουβέρτες, στούρια, τραπεζομάν-
δηλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς
τιμὰς εὐθηνότατας.

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

Καθ’ ὅλας τὰς ἐποχὰς ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσεν
εἰς κηδεμονικὴν τινα παρέμβασιν τοῦ ἀοράτου
κόσμου εἰς πᾶν τὸ ἀφορῶν τὰς ἀνθρωπίνους
κοινωνίας.

Τῆς τοιαύτης πίστεως τεμνήριον πρόκειται ἡ
ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐπικρατήσασα συνήθεια
τοῦ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς παντοίας τερατουργικὰς
δοκιμασίας ἄνθρωποι κατηγορούμενοι ἐπὶ οἰφθί-
ποτε ἑγκλήματι καὶ ἀνίκανσι νὰ προσαγάγωσιν
ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός των.

Τὸ τοιοῦτον ἡμεῖς μὲν ἴσως ὀνομάσωμεν δεμι-
μασίαν ἢ θεοσημεῖαν ἢ θεοκώρωτον Νέμεσιν ἢ
ὀπωσθήποτε ἄλλως· οἱ Γάλλοι Ordalie, ἄλλα δὲ
ἔθνη καὶ λαοὶ ποικίλως καὶ παντοιοτρόπως.

Ὁ μαθηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου F. Patetta
δίδει τὸν ἑξῆς ὀρισμὸν:

Ἡ λέξις Ordalie ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς
μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων ὑποτίθεται, ὅτι ὑπερφυ-
σικὰ ὄντα ἐκδηλοῦσι κατὰ τινα τρόπον τὴν κρίσιν
των ἐπὶ ζητημάτων συνεπαγομένων δικαστικὰς
συνελεύσεως.

Αἱ μέθοδοι αὗται ἀποτελοῦνται ἀπὸ δοκιμασίας,
εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλεται ἄνθρωπος κατηγορού-
μενος ἐπὶ ἑγκλήματι, ἔχουν δὲ τοῦτο τὸ ἰδιόζον,
ὅτι ἀπεκδέχονται τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος
τοῦ κατηγορουμένου μόνον διὰ θαύματος, ἀποδι-
δομένου εἰς θεοσημεῖαν.

Παρ’ ἀγρίοις λαοῖς.

Καὶ σήμερον ἔτι πολλαπλαῖ μαρτυρίαι περιηγη-
τῶν καὶ ἐπιστῶν κυβερνητικῶν ἐκθέσεων μάς
πληροφοροῦν, ὅτι:

Ἐν Σιέρρα Λεόνε οἱ ἐγκαλούμενοι κρατοῦν ἐπὶ
τινα χρόνον εἰς τὰς χεῖράς των πυρακτωμένον
σιδηρον, εἴτε ὁ ἱερὸς των περὶ τὸν τοιοῦτον σί-
δηρον τρεῖς ἐπὶ τῆς γλώσσης των ἂν μείνουν ἀβλα-
βεῖς, θεωροῦνται ἀθῶοι.

Ἐν Λοάγκφ (Ἀφρικῆς) πιέζουσι ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ
ποδός τοῦ κατηγορουμένου πυρακτωμένον ξίφος.

Ἐν Μπακαλαί (Ἀφρικῆς) ὁ κατηγορούμενος
ὕποχρεοῦται νὰ ἀποσύρῃ ἀπὸ τὸν πυθμένα βράς
ζοντος λέβητος λιθάριον· ἂν δὲν ζεματισθῇ, θεω-
ρεῖται ἀθῶος.

Ἐν Μαγαδασκάρῳ ὁ κατηγορούμενος ἐκβιάζεται
νὰ βαδίσῃ ἐπὶ πυρακτωμένον σιδηροῦ ἑλάσματος·
ἐν Σομαλῇ δὲ ἐπὶ μεγάλης ἀνθρακίδος· ἂν μείνῃ
τελείως ἀβλαβής, θεωρεῖται ἀθῶος.

Ἐν Μαγαδασκάρῳ, καὶ πάλιν, ποτίζουσι τὸν
ἐγκαλούμενον δηλητήριον.

Παρὰ τὴν λίμνην Ταγκανίκαν, ὁ Λίβινγκστον
μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἢ διὰ τοῦ δηλητη-
ρίου μῦναε δοκιμασία. Κάποτε, ἀντὶ τοῦ κατηγο-
ρουμένου, ποτίζουσι τὸ δηλητήριον εἰς δοῦλόν του·
ἄλλοτε δὲ πάλιν εἰς δύο ὄρνιθας, ἕξ ὧν ἡ μὲν
ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐγκαλοῦντα, ἡ δὲ τὸν ἐγκα-
λούμενον.

Ἐν Βοννυ οἱ κατηγορούμενοι ἐκτίθενται εἰς
τούς ἱεροὺς παρχαρίους· ἐν Λαχομέῃ δὲ εἰς τούς
ἱεροὺς ὄφεις, τούς φυλαττομένους ὑπὸ τῶν ἱερέων·
ἂν δὲ μείνουν ἀβλαβεῖς, θεωροῦνται ἀθῶοι.

Ἐν Νέφ Γουίνεα τῆς Ὀκεανίας ὁ ἐγκαλούμενος
βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς λυωμένον μόλυβδον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὁ ἰατρὸς κ. Α. Σ. Μισιρλόγλου, χειροῦργος
τῶν Ἑθνικῶν Νοσοκομείων, τοῦ λοιποῦ θὰ δέχε-
ταὶ κατὰ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν,
ἀπὸ τῆς 3-5 μ. μ., εἰς τὸ γνωστὸν ἀρχαῖον φαρ-
μακεῖον τοῦ κ. Μιχαὴλ Σωφρονιάδου, ἐν Γαλιτᾶ,
ὄδῳ Γιοργαντζιλάρ, ἀρ. 85.

ΝΟΤΑΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΙΟΥΡΤΖΙΑΔΗΣ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΦΙΛ. ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ
Ἐνυμφεύθησαν
ἐν Μπισικίτς τῇ 31 Ἰανουαρίου 1916.

Ἀναρρώσεις. — Ὁ ἀπὸ τινος ἀσθενῶν βουλευτῆς
πρωτεύουσας κ. Βασίλειος Ὀρφανίδης εἰσηλθεν
ἤδη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Μετ’ εὐχαρι-
στήσεως ἀναγράφοντες τοῦτο, εὐχόμεθα εἰς τὸν
ἀξιότιμον βουλευτὴν ταχεῖαν καὶ πλήρη τὴν ἀπο-
κατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Ἀναχώρησις. — Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν
ὁ φίλος κ. Ἀλέξανδρος Γ. Μολφέσης δι’ ἐμπορι-
κὰς αὐτοῦ ἐργασίας. Τῷ εὐχόμεθα κατευόδιον.

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. — Τῇ αὖ-
ριον Κυριακῇ, ὄρα 10 1/2 π. μ., γενήσεται συνεδρία
τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ’ ἣν ὁ κ.
Σοφ. Ἀβρ. Κουδαβερδύγλου ποιήσεται ἀνακοινώσιν
Ἐπισημειογραφίας κατὰ τούς ἀρχαίους καὶ
μέσους χρόνους.

Συναυλία. — Τὴν προσεχῆ Τετάρτην δίδεται εἰς
τὸ χειμερινὸν θέατρον Τεπέ-μπαση συναυλία τῆς
θυφάνου δεσποινίδος Ἀποστολίδου, τῇ συμπρά-
ξει καὶ τῶν κυρίων Χέγκε, Λάγου καὶ Καταζᾶ.
Ὅσοι ἠτύχησαν ν’ ἀκούσωσι τὴν ὁμογενῆ ταύτην
καλλιτέχνηδα, ὁμολογοῦσιν ὁμοθυμῶς τὰ πολλὰ τῆς
φωνῆς αὐτῆς προσόντα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ καλ-
λιτεχνικοῦ αὐτῆς ταλάντου, τὸ ὅποιον ἐκπλήττει,
γοητεύει καὶ συναρπάζει. Ἡ συναυλία τῆς δεσποι-
νίδος Ἀποστολίδου θὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ πολλῆς
χαρᾶς ὑπὸ τοῦ δημοσίου τῆς πόλεώς μας, τὸ
ὅποιον, εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ κατακλύσῃ τὴν
ἐρχομένην Τετάρτην τὴν αἰθουσαν τοῦ θεάτρου,
ἐνιοχῶν οὕτως εἰς τὸ στάδιον αὐτῆς καλλιτέχνηδα
μὲ πολὺ μέλλον. Κατὰ τὸ πρόγραμμα ἡ δεσποινὶς
Ἀποστολίδου μετὰ τοῦ κ. Καταζᾶ θὰ ψάλλωσι τοῦ
Gluck τὴν διωδίαν τοῦ «Ὀρφῶος», τοῦ Gounod
τὸν «Φάουστ» καὶ τοῦ Rizzzi τὸ «Ἐνθυμῶν», μόνη
δὲ ἡ δεσποινὶς Ἀποστολίδου τοῦ Saint Saens τὸ
«Σαμφὼν καὶ Δαλιδά» καὶ τοῦ Mascagni τὴν
«Καβαλερία Ρουσιτκάνα». Ὁ κ. Χέγκε θὰ ἐκτε-
λέσῃ ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἐκλεκτὰ ἔργα.

Μνημόσυνον. — Αὖριον, Κυριακῆν, τελεῖται τεσ-
σαρακονθήμερον μνημόσυνον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς
Μεταμορφώσεως ἐν Σιολῇ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς τῆς προῶως μεταστάσης πολυκλαύστου
Εὐτυχίας Δ. Δημάκη, μετὰ βραχεῖαν ὀξυτάτην

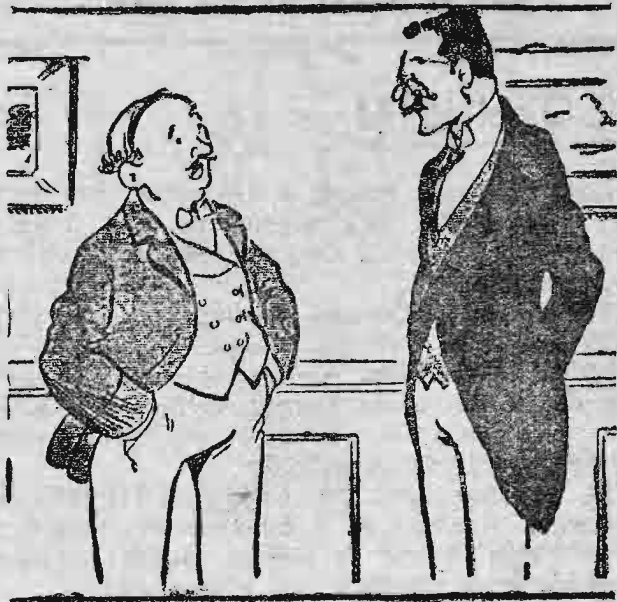
νόσον, καθ’ ἣς οὔτε αἱ βοήθειαι τῆς ἐπιστήμης,
οὔτε αἱ προσπάθειαι καὶ περιθάλψεις τῶν φιλο-
στόργων, μητρὸς καὶ ἀδελφῶν ἠδυνήθησαν νὰ προ-
λάβωσι τὸ μοῖρατον. Μορφὴ γλυκεία, φροιογνώ-
μία σεμνὴ καὶ συμπαθεστάτη, εὐγένεια ψυχῆς,
ἰδιοφυΐα καὶ ἐπιτηδείότης ἀπαράμιλλος εἰς τὴν
πηλοπλαστικὴν καὶ τὰ τρίχαπτα, διέκρινον τὴν
μεταστάσαν, βραβευθεῖσαν διὰ τῶν πρώτων βρα-
βείων εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐκθέσεις τῶν ἐργοχει-
ρῶν. Εἰς τὴν τόσον σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκο-
γένειαν αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ ταύτῃ συμφορᾷ,
ἐκφράζομεν τὰ εὐκρινῆ μας συλλυπητήρια, ἰδίᾳ
δὲ εἰς τὸν φιλοστοργότατον ἀδελφόν της κ. Νικ.
Δημάκην, γραμματεᾶ τοῦ Ἐθν. Λυκείου, εἰς δὲ τὴν
μεταστάσαν εὐχόμεθα τὴν μνήμην ἁλιστον. — Α. Κ.

παιτητικός.

— Έμάλωσα χθές με τόν άνδρα μου.
— Γιατί πάλι;
— Είναι πολύ άπαιτητικός: έγύρευε να του ράψω ένα κουμπί στο πουκάμισό του.

Πότε.

— Φαντάζομαι, φίλε μου, πόσο θά σου κόστισε που σου έφυγεν ή γυναίκα σου!
— Πόσον μου κόστισε; Άπατάσαι. Ίσια-Ίσια, όταν ήταν μαζί μου, τότε μου κόστιζε περισσότερο.

Ίδανικόν—πραγματικότης.

— Μεταξύ ποίων ιδανικών συζύγων εύρίσκειται ο άνδρας εις την πραγματικότητα.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Κακός χορευτής.

— Με σάς, δεσποινίς, θά εμπορούσα να χορεύσω εως στην άκρη του κόσμου.
— Αυτό θά είχε και κήπιο καλό αποτέλεσμα διά σάς.
— Ποιον;
— Να μάθετε να χορεύετε.

Ή αιλία.

— Νσαρός ποιητής. — Ξεύρεις έμένα αι ιδέαι μου γυρίζουν διαρκώς μέσα στο κεφάλι μου.
Κυρία. — Μά βέβαια, αφού βρίσκουν τόσον κενόν χώρον εκεί μέσα!...

Νομική συμβουλή.

Πελάτης. — Πές μου, φίλε μου, ποια είναι ή ποινη της διαγαμίας;
Δικηγόρος. — Μά, νομίζω..., αι δύο πενθερές.

Συζυγικαι άκριτομέθειαι.

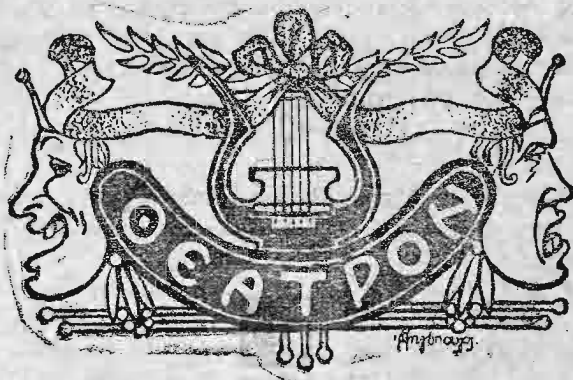
— Καλημέρα, Νίκο! έμαθα ότι ή γυναίκα σου σου έφυγε...
— Ναι, μά δέν δέχομαι συγχαρητήριά! Ξαναγύρισε.

Γυναικός φιλοφροσύνη.

— Δέν ξεύρεις; χθές ο άνδρας σου άπεπειράθη να μου κόμη κόρτα.
— Περίεργον! δέν τόν έφантаζόμην τόσον άκαλαίσθητον.

Φιλοσοφία.

— Ύπάρχουν εις την ζωήν του άνδρος τρεις περιοδοι, κατά τας όποιας δέν κατορθώνει να ένοήση την γυναίκα: Πρίν την γνωρίσει, άμα την γνωρίσει, και άφ' ου την γνωρίσει.

Έξαισίον τὸ πρόγραμμα καὶ τῆς ἑβδομάδος ταύτης τοῦ **Κινηματογράφου Ἀμφιθεάτρου**. Τὸ μέγα πεντάπρακτον αἰσθηματικὸν καὶ τραγικὸν δράμα

Τὸ Μυστικὸν τοῦ Δημήτρη,

ΒΑΜΠΑ

Ἡ Πάσχα ἐν Πυρί

κρατεῖ ἀμετάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν, γοητεῦον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μετὴν πρωταγωνίστριαν ἠθοποιὸν Λόλιαν Βισκόντη. Ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ προγράμματος εἶναι ἐπίσης ἐκλεκτὰ καὶ ὠραία. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν: «Χρησιμοποίησις τοῦ Ἰνδοκαλάμου» καὶ τὸ κωμικὸν «Ὁ Ἀρτέμ. ἔχει πονοκέφαλον». Ὁρχήστρα πρώτης τάξεως.

Ὡς Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἑκπτώσιν 30 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ «ΡΟΔΙΑΔ»
(Θέατρον Βαριετῆ).

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

Μεταξὺ συναδέλφων.

— Σήμερα τὰ κατάφερα.
— Τι;
— Ἐκλεψα εἰς φιλιδιότιον σερβίτιο.
— Μήπως δέν εἶναι ἀληθινόν;
— Τί ιδέα! Μὴ νομίζεις πῶς οἱ ἐλέφαντες μοιάζουν τοὺς ἀνθρώπους να φοροῦν ψεύτικα δόντια;

Ἐν μέτρον.

— Δέν βαστῶ πλέον ἡ γυναίκα μου με ἔκαμε ἀνω-κάτω.
— Ὑπομονή, φίλε μου, δέν ξεύρεις, ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἓνα μεγάλο τυχερὸ παιγνίδι;
— Αἶ! τότε πρέπει να τὸ ἀπαγορεύσουν αὐτὸ καθὼς τὰ ἄλλα: εἶσι τεύλαχιστον, θά ἡσυχάσουμε.

Συμπλήρωσις.

— Ὁ Νίτος εἶπεν: Ὅταν πηγαίνης στήν γυναίκα, διὰ να ἐπιτύχης, μὴ λησμονῆς να πάρῃς μαζί σου ἓνα καμτσίκι. Καὶ ἐγὼ προσθέτω, ὅτι μαζί με τὸ καμτσίκι πρέπει να πάρῃς καὶ ἄλογα καὶ ἄμαξι.

Ἐκτιμῆσις δεσποινίδος.

— Δέν ἐκτιμῶ διόλου τοὺς ἀνδράς. Ὅταν ἀξίζουσι κάτι, δέν νυμφεύονται, καὶ ὅταν νυμφευθοῦν, τότε δέν ἀξίζουσι τίποτις.

Ἐξομολόγησις.

Ἐκείνος. — Διὰ τὰ ζήσω πλησίον σας, ἀγαπητή, ἀρνοῦμαι τὴν οἰκογένειάν μου, τὰ πλοῦτή μου, τὰ πάντα.
Ἐκείνη. — Ἀκριβῶς τότε δέν θά ἐπιτρέψω ἐγὼ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου να ζήσῃ μαζί σας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ κατ' οἶκον Τουρκικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς κατὰ τὴν μέθοδον Μπέρλιτζ. 8 μαθήματα κατὰ μῆνα 35 γρ. καὶ 12 μαθήματα μηνιαίως γρ. 45 μόνον. Πληροφορίαι παρὰ τῆς κ. Δραγάτση, ἀρχαίου Βιβλιοπωλείου τῶν Σχολῶν, πλατεία Τοῦναλ, Τεχέ.

Κυρίαί, δεσποινίδες, ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς ὑγιεινῆς καὶ ὠραϊότητος (Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 77).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52